



# Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskernes Bibliotek

## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



*Ih*

*En nørrebrodrengs barndom  
i krigs- / efterkrigstid*

*+ resten af hans liv.*

*Fortalt af Louise Nielsen*

**Ib !**

## ***En nørrebrodreng i krigs/efterkrigstiden.***

Det var en varm julidag i 1939, hvor der endnu var fred i Dk. Vi er i en lille sidegade på det indre Nørrebro, Vævergade - en lille stuelejlighed, hvor lyset sjældent når ned, das i gården, og kun koldt vand i hanen i køkkenet. Gården var det ikke rart at færdes i om aftenen, når mørket faldt på, og man var nødt til at skulle derned, det vrimlede med rotter, så børnene gik nødtigt derned alene.

Her boede Anita og Leopold, han var trædrejer, et erhverv man nok i dag ville kalde kunsthåndværk, men for ham en absolut nødvendighed for at klare udgifterne til husleje, varme, lys og mad til sig, sin kone og de to drenge, der var født 4 og 2 år tidligere, Otto og Leif.

Nå men den dag blev Ib så født, en lille spinkel fyr; og vel ikke helt det barn de ønskede, især Anita havde været helt sikker på, at det blev en lille pige, det var så ikke tilfældet, skønt han med sine fine smalle træk godt kunne ligne en lille pige.

Ib var sund og rask, men vedblev med at være en lille tynd dreng; snart kunne han stavre afsted ud på gaden med sine store brødre.

Far og mor tog undertiden ud i mormor & morfars kolonihavehus, her kunne de nemt cykle, Leopold med de to store, og Anita med den lille Ib i cyklekurven.



*Her er det nu en tandemcykel.*

Morforældrene boede på Jagtvej, der kunne de gå hen med barnevogn. Mormor og morfar boede helt oppe på 3.sal, der var højt op for de små drenge, men det var altid herligt at besøge dem, da de blev lidt større fik de lov at få et glas af mormors appelsin-sodavand, de der flasker med patentprop, det var sager, og næsten altid havde mormor ingefær-småkager. Det var altid morfar der lavede mad, når de var på middagsbesøg; morfar Christian var værktøjsmager, (elektromekaniker) han var meget dygtig til sit job, og samvittighedsfuld,



### Dorthea & Mads – Ibs oldeforældre

Chr. Haahr var født i Vonsild ved Kolding, hans far var karetmager, Chr. havde en flok søskende, (faster), Fride, Ditte, Anna og Dagmar, familien flytte til København, så her fik børnene deres uddannelse, et par af søstrene var "modister", de syede store flotte fantasifulde hatte, som man brugte



dengang.

Mormor Anthoinette - et flot aristokratisk navn, hvilket hun også var, hun var datter af en højtstående indenfor militæret,

oversergent han var dog blevet degraderet, idet han havde deltaget i værtshusbesøg med den daværende konge, Christian d. 9.



*Oldeforældre Anna Marie Amalie Lippert & Otto Valdemar Ferdinand Bruhn med døtre Anthoinette Emilie Marie og Dagmar.*

Idet man havde bopæl indenfor millitæret, var det en selvfølge at børnene havde deres egen oppasser, Anthoinette og hendes søster Dagmar var altså ikke vokset op som helt almindelige børn. Anthoinette blev uddannet som klaverlærer, underviste også lidt efter giftemålet, men holdt op, da børneflokkens voksede, Anita, Ibs mor var den ældste, så kom Arne, Britta og Bent.

De voksede op på Jagtvej, lejligheden var kun på to små værelser, men det var ikke usædvanligt dengang. Børnene kom ikke ned i gården og lege med de andre børn, nej mor gik tur

med dem, ned i parken. Men i det lille kolonihavehus kunne de udfolde sig noget mere.

Anita blev uddannet som frisør, da hun var færdig med skolen, men i en meget ung alder traf hun så den høje mørke Leopold, som hun mødte på en danseskole.

Anita blev gravid, måtte gå til sine forældre, far Chr. ville først ikke høre tale om giftermålet, men da de jo skulle have barn, måtte han bøje sig, de flyttede sammen, blev gift og fik Otto; men Chr. talte ikke med Leopold i fem år.

Ib blev døbt i Kapernaumskirken, far Leopold var ikke meget kristen, hans forældres tro var pinsemission, han blev først døbt sammen med Otto.. Hans forældre kom fra Tyskland, de bosatte sig på Femø, hvor de havde et bageri.

Leopold flyttede tidligt hjemmefra, hvilket hans brødre også gjorde, og boede i Kbh. På det tidspunkt, hvor han traf Anita, boede han i entreen hos den ene af brødrene.



### *Finn`s dåb*

Den lille familie, som nu var 5 - lillebror Finn kom til 4 år efter Ib, nu var der 4 drenge, og stadig ingen piger, så der kom ikke flere børn - flyttede på Provstevej, hvor et par af Anita`s forældres venner, Hansens..... boede, her blev Leopold vicevært, stadig en stuelejlighed, drengene kunne hænge i vinduet og se folk der gik forbi lige udenfor.

Fru Hansen var en diger dame, *(hun lugtede, sagde Ib) de var ældgamle, og gjorde aldrig rent.*

Snart blev lejligheden for trang, og så var de så heldige, at få en moderne lejlighed på 4.sal i en stor bebyggelse på Ridefogedvej i Nordvestkvarteret. Det var sagen, drengene var ellevilde, her var masser af lege-kammerater i den store gård.

Under krigen var der jo mørklægning, og folk færdedes ikke meget ude om aftenen, det gjorde så, at der blev et rigtig godt



sammenhold i opgangene ,der var et helt andet sammenhold mellem folk, end senere, jo i dag hvor man har lagt gårdene sammen, fjernet alle de gamle sidehuse, og så har lavet fine opholdsgårde, haver, med både græs og blomsterbede, så mødes man der i sommertiden og griller sammen, og børnene har muligheder for at lege.

Man samlede i krigstiden om kortspil og hvad man ellers kunne finde på sammen med beboerne i opgangen; og børnene fik det samme tilhørsforhold i sit kvarter.

Naboens var fru Jensen, alene med sine børn, `en var omtrent på lbs alder, og med i "legekliken", senere fik fru Jensen en ven der var sporvognsmand. Ellers var det mest Kesse og Irma`s børn . en meget høj dreng og to piger .

Meget senere - Kesse havde et firma, der lavede støddæmpere, og her kom bror Leifs sønner, Niels og Dan ind og arbejdede

Hos ham og overtog senere firmaet.



*Ib forrest tv på bænken, ved siden af den stående dreng*

Senere hans firma, som de har haft meget succes med.

### **Skole:**

Vi er i slutningen af krigen – skolen der lå lige ved siden af boligblokkene, var besat af tyskerne, senere kom der flygtninge dertil, de boede der stadig, da Ib startede sin skolegang, det foregik i nogle tilhørende barakker, bag Grundtvigs skolen. alle klasserne mødtes om morgenen i skolegården, og marcherede to og to ind i aulaen, hvor man sang morgensang, inden man gik hver til sin klasse.

Ib som stadig var en lille purk, gik betuttet til sin første skoledag, fulgt af mor, pludselig kom Herluf, en dreng fra nr. 8, som han havde truffet nede i den fælles gård. *"hvad skal du her*

- *har du din mors swingtaske med?*" Herluf havde en flot tornyster af tysk oprindelse på ryggen.

Siden blev de to drenge hjertevenner, og var sammen altid.

Herluf: vel egentlig "klassens mærkelige dreng" nørd, kalder vi det i dag, at de to fandt sammen, skyldes vel, at Ib som den mindste, fandt sin beskytter i Herluf, og Herluf der vel af de andre betragtedes som lidt "sær", havde svært ved at finde ligestillede.

Herlufs forældre må vel betragtes som lidt mere velstående end så mange af de andre, hans far havde en betydelig stilling som formand på en stor fabrik på Jagtvej hvor blinde arbejdede, man lavede børster, moderen var også udearbejdende, hvad der ikke var så normalt dengang, hun var sygeplejerske. Der var 5 børn,- Herluf bar briller, alene det stemplede ham som en nørd.

Ib kunne godt li` at besøge ham, de fik også anderledes at spise end derhjemme, og forældrene var flinke mennesker.

De to drenge fandt på at lave et tlf-system, via en gummislange, som de på en eller anden måde fik lirket ud af vinduet på 4.sal i nr. 6 og skråt over og ned til Herlufs vindue.

Det var ikke småting sådanne drenge i en bykarrè kunne finde på; jo de lavede bander, og så gik de ind i de andre gårde, hvor

vældige kampe fandt sted, med banderivaler, man var pr. definition fjender, når man var fra en anden gård. Engang lige efter jul, og inden skraldemænd fjernede juletræerne, var det en sport at stjæle hinandens juletræer, og brænde dem af i gårdene nytårsaften.

Ib og hans brødre var også ret opfindsomme, en aften, hvor forældrene som så tit var nede og spille kort hos underboerne, så klatrede storebror Leif ud over altanen og ned ad nedløbsrøret, pludselig kiggede en af kortspillerne ud af vinduet og så et glimt af en dreng, drengen skyndte sig at komme resten af vejen ned - om han blev straffet, ved jeg ikke, men absolut livsfarligt var det.

Ib var såmænd ikke bedre, han har klatret ned gennem den smalle nedstyrtningskakt, også det lykkedes med held, men tænk, hvis en lige havde smidt tungt affald ned samtidig.

På loftet = lofterne var et eldorado for børn at liste sig op, og lege, skønt det ikke var tilladt, heroppe lavedes huler, en dag da der var koldt, havde de tændt ild, det var lige ved at gå galt, da der gik ild i noget brændbart, drengene fik vældig travlt med at slukke, og fik heldigvis slukket, inden der var voksne, der opdagede det-

Engang havde Ib og Herluf lavet en snedig anordning, hvorefter de lokkede de mindre drenge derop, de skulle dreje et hjul

rundt, og så røre ved en udspændt snor, så fik de stød, de store morede sig, men ikke de små.

Juleaftensdage havde mor taget sengetøj op på loftet, så drengene kunne få en middagslur i fred og ro, inden juleaftens fest.

Juleaften – det så drengene frem til; så samledes hele familien, næsten altid på Jagtvej hos mormor og morfar, der kom så moster, morbrødre og tanter, samt fætre og kusiner, det var festligt. Den lille lejlighed summede af liv, stegene blev hentet hos bageren, det var altid her, man fik sin and, gås eller flæskesteg stegt, der var ikke plads derhjemme, og der var heller ikke gas nok i de københavnske gader, når hele byen skulle tilberede julemaden samtidig.

Morfar havde gjort kartofler og rødkål i stand, de som hentede stegen havde en gryde med til sovs, samt en skål eller kande til flødeskummet til ris à la-manden.

I det lille værelse, soveværelset var dækket et laaangt bord, her kunne familien lige klemmes ned; i stuen, var møblerne stablet sammen, nogle ude på miniature-altanen. Her havde morfar anbragt et lille juletræ på en kasse, både pga. pladsmanglen og af økonomiske grunde var det et lille træ, men pyntet var det, og øjnene lyste hos alle børnene. Gaver var ikke i overflod, det var de heller ikke så vant til. Men en af juledagene var de hos

onkel Hugo og Monna= mormors søster Dagmar, her fik de hver en flot kuglepen, det var sager, så skulle børnene gætte hvor mange kugler, der var indeni. Det hændte også, at juleaften blev holdt hos moster Britta- da de fik bygget hus, var der bedre plads, inden da boede Britta og "Krølle" ved Damhussøen, de havde Alex, Vivi, Lisbeth og Annie, der alle var yngre end Ib.

Morbror Bent og hans kone Annelise havde kun Kirsten, og hende syntes fætrene at hun blev lidt for feteret, især hendes far var meget stolt af hende.

Juleaften fik en ende, og så var det trætte drenge, der sammen med far og mor gik ned til sporvognen, og altid i den bageste – rygekupeen, for far måtte ryge.

**Mere skole:** Ib var ikke særlig begejstret for skolen, han var ordblind, og det var man ikke så gode til at håndtere dengang, dog kom han først i specialklasse, og senere tog han bussen til en stor skole, hvor man var bedre rustet til den slags, hvilket dog ikke havde den store indflydelse på Ib.



På Grundtvigs Skolen var der disciplin, kæft, trit og retning, fik man en reprimande, blev den noteret i en bog, og når der var samlet tilstrækkelige anmeldelser var det op til inspektøren, her fik man sin afklapsning; Ib har aldrig kunnet forstå, at man kunne samle sammen til korporlig afstraffelse, ikke at han ikke var udsat for det hjemme, jo, far kom med en bøjle, måtte tit finde sin gerningsmand under sengen, den slags kunne Ib forstå, det var udløst i affekt og med naturlig vrede.

Apropos inspektøren: mange år senere : en dag stod Ib og malede vinduer udvendig, han så en mand inde i stuen, han genkendte ham som sin gamle skoleinspektør, han gjorde sig til kende, de fik en snak, og Ib kunne ikke lade være med at bemærke om dengang de samlede sammen til en afklapsning: joo det forstod han egentlig godt, inspektøren.

På Grundtvigs Skolen var der på den tid, hvor Ib gik der, bespisning, børnene fik deres frokostmadder her: 4 stk. til hver, leverpostej, ostemad, russisk salat, og ¼ mælk; Herluf var fritaget for ostemaden; der var ikke noget der hed sig, at man ikke kunne li` maden, og børnene havde da også gerne en god appetit.

### ***Lege***

Et af de bedste legesteder Herluf og Ib vidste var Lersøparken, her kunne man tumle sig, det hændte også at fik tøjet lidt i uorden, en gang havde drengene fået nye strikkede sweatere, og ak og ve, nu hang Ibs fast i en gren, det var ikke rart at skulle fortælle mor det..

### ***Mormors Kolonihavehus.***

Drengene var altid glade, når søndagsturen gik til kolonihaven i Mørkhøj. Morfar havde selv bygget det lille hus, som var spartansk indrettet, petroleumslys, maden blev lavet på et primusapparat; så mest var det til en kaffetår. Her var masser af frugt, æbler, dejlige pærer, sågar et lille ferskentræ.

Drengene smuttede tit ned til en å, der løb i nærheden, enkelte svaner holdt til her, de havde en gang anskaffet sig en luftbøsse, Herluf vist købt den i Sverige, men de vidste godt, at det var forbudt at skyde efter fugle og andre dyr.



**Monna og onkel Hugo,** de havde aldrig fået børn, så det var reserveonkel og tante, de havde også en kolonihave, og det var fedt at komme derud. Onkel Hugo var et festligt menneske, men her herskede også disciplin, og der var altid pinlig orden både oppe i lejligheden og i haven. Monna var ret så påholdende, kaffegrumset blev kogt to gange.

**Mere familie:** Familien var tæt knyttet, sås jævnlige, til højtider, til fødselsdage, mødtes nok mest hos mormor og morfar, som var det centrale midtpunkt, alle glædede sig til den lille lejlighed på 3.sal på Jagtvej.

Her var onkel Arne, Arne var gift med Olga, men sjældent var hun med i familieskabet, det endte da også med skilsmisse. Senere kom Aase med i billedet, betragtes vel som Arnes veninde. Arne fik ingen børn, men var den hyggelige legeonkel for alle børnene.

Den næste var Bent, han var gift med Annelise, de fik Kirsten, som blev enebarn, hun var glad for at være sammen med de større fætre.

Den yngste moster var Britta, hun var gift med Svend Aage (krølle), der var børnene Alex, Vivi, Lisbeth og lille Annie.

Efter at familierne i en årrække havde boet i lejligheder, blev Bent og Britta og deres ægtefæller enige om at blive

selvbyggere, der købtes grunde op sammen med andre bekendte. Grundene lå i Islev/Rødovre , ved voldene, Brittias kom til at ligge lige op ad volden, den blev et pragtfuldt legested for børnene.

**Finn:** han kom, så snart han kunne kravle og gå, under Ibs beskyttende vinger, Ib hjalp ham med at få tøj på, at spise, kort sagt med alt, når de var på besøg, skulle Ib lige rette på hans tøj, før de gik ind. Når mor ikke var hjemme, var det en selvfølge, at ansvaret var Ibs, han havde også det (på den tid) feminine gen, han var den der ryddede op derhjemme, købte ind. Sørgede for at der var pænt når mor kom hjem.

Otto den ældste var nu så stor, at han skulle konfirmeres, der blev sat alle sejl til, på det tidspunkt, det må have været 1948-49, og der var stadig rationeringsmærker, så det var med at være opfindsom; Kesse havde bekendte, som boede på landet, han havde også en motorcykel med sidevogn, så han og Leopold begav sig ud af byen, og kom hjem med en hel slagtet gris, men hvem var parterings-kyndig ? jo der gik bud til Monna, og snart var hun i gang med det store værktøj: de andre i gang med at pakke ind, det har sikkert været andre som skulle have del i den store kødmængde, og hvordan de opbevarede det ? men de havde vel isskabe, men vel kun nogle få ? i hvert fald der var rigeligt med sul til festen; stuen var ryddet, der var sat borde sammen, så hele familien kunne være

der, der var hvide duge, service kom sikkert fra hele opgang eller familie, der var pyntet med blomster-JO, DER VAR FEST.

Slet så fornemt gik det til, da det blev Ibs tur, på det tidspunkt var hans forældre gået hver til sit, mor blev boende på Ridefogedvej.

Han fik sin tur i kirken, en beskeden middag med fru Jensen, naboen, der var også en "ven" til mor, han lovede Ib et fotografiapparat, Ib glædede sig, men så aldrig gaven, men så - ja så havde mor sparet sammen til at give ham en rejse, en dyr rejse, helt ned til Lugano-søen. Det var en lille beklemt konfirmand der steg på toget den lange vej, med kun lige det nødtørftige tøj, det nye konfirmationstøj, og penge, og ikke et øje han kendte. I toget fandt han ud til togføreren, og var nær ved at skille lokomotivet ad.

Når toget standsede gik selskabet ind for at spise fine steder, der var mad, som drengen ikke kendte og ikke turde binde an med.

Det var et landskab han end ikke havde drømt om, oppe i bjergene. Det gigantiske alpelandskab.

Det største problem på den tur, var tøjet, han havde kun sine fine konfirmations-bukser, og måtte være meget omhyggelig med ikke at snavse eller krølle dem.

**Ferier:** skønt der ikke var meget at rutte med, tog den lille familie på ferier, de pakkede såmænd cyklerne med det mest nødtørftige, og drog mod Nordsjælland, Gilleleje var det foretrukne sted, dengang et lille fiskerleje, ikke mondænt som det senere blev.

Her boede de i et lille stråtækt lejet hus; hvilket eldorado må det have været for de fire drenge, at kunne boltre sig i de klare bølger.

Et år havde de lånt et lille hus af Leopolds chef, men - da de skulle til at rede sengene, var der ikke noget sengetøj, og koldt kunne det godt være, her, huset lå i et krat; Anita var snarrådig, hængte alle gardiner ned, og så var der et overdække til alle.

Så snart drengene begyndte på skolen, kunne man komme på feriekoloni, eller få en ferieplads hos private, altså "værdigt trængende", dem var der mange af, især brokvartererne myldrede med børn, hvis forældre ikke havde råd til ferier, og hvor børnene ikke altid fik den ernæring, der var nødvendig.

Første gang Ib skulle afsted, var i hans første skoleår, ikke fyldt 7 år, men heldigvis kom han på hold med storebror Leif, som var to år ældre; turen gik helt op til Lemvig, en lang togrejse,

hvor drengene alle fik et navneskilt og nr. til at sætte på alt deres tøj.

Nogle dage forinden havde drengene været i Lersøparken og lege, heldigvis var Leif med, ib var så uheldig at træde på et glasskår, og blodet flød, Leif halvt støttede, halvt bar sin mindre bror, hen på hospitalet, hvor foden blev forsvarlig forbundet. Dette uheld skulle dog ikke forhindre barnet i at tage af sted, og han måtte så på kolonien få lagt nye forbindinger.

Det var en stor koloni, hvor drengene sov i tre-lags-køjer, Ib i den øverste. En nat vågnede han ved, at han var dårlig, nåede lige at bøje sig ud over kanten, før han måtte ofre sit maveindhold; næste morgen fik han lov til at tage samtlige sko, der havde stået nedenunder, og gå ned til havet og få rensset dem grundigt, her hjalp ingen kære mor, selv om man ikke var rigtig rask.

Man opholdt sig den hele lange ferie på sin koloni, det hjalp ikke om man tit om aftenen græd sig i søvn af hjemve, sådan små purke, knap fyldt 7 år, at skulle undvære sine kære forældre i hele 6 uger (som en mor tænker jeg på, hvor man må have savnet sine kære små )

Det var her Ib lærte at svømme, så snart det var forsvarligt for den sårede fod, kom han med på holdet, ned i vandet og lægge sig på ryggen, snart blev han ferm til rygsvømning.

Man havde som nævnt sit eget nr. Ib nr. 21, det nr. stod i alt tøjet, som var i et rum for sig selv; dagen før hjemrejse, skulle alle drengene pakke sit eget, og sørge for at alt var der, ak – Ib manglede en undertrøje, hvor var den dog, pludselig erindrede han en dag, hvor de legede på skolens område, i et buskads, hvor de legede skjul fik han det med varme, og kastede hurtigt sin trøje af, og fortsatte legen, han for derned, og heldigvis, der lå trøjen. Og han var klar til turen hjem – til den lykkelige genforening med mor, far, storebror og lillebror.

Ib har været mange steder i sine sommerferier, en gang kom han til Stenløse, her var han dog tættere på hjemmet, ikke at det gjorde nogen som helst forskel, det var et yngre par, som nylig havde fået deres første barn.

Manden i huset hjalp lidt til på en nærliggende gård, men i sin fritid havde han travlt med at sætte en trehjulet ladcykel i stand, den blev transporteret til Kbh., herefter tog han om morgenen sin almindelige cykel hen til stationen fulgt af sin store hund, de tog så afsted med toget ind til hvor ladcyklen stod, og kørte så på "kluns". En dag var han ikke taget afsted, enten han nu var syg eller andet, men hunden, den store trofaste hoppede på

toget-stod af, og gik den samme tur inde i byen som de to, toget hjem igen og kom så tilbage til huset.

Ib blev snart rigtig gode venner med det store dyr, så den kunne finde på at komme ind og sove hos ham.

En dag tog familien til Bellahøj og gik rundt med barnevogn og havde en dejlig dag sammen, Ib var godt kendt her, snart smuttede han for sig selv, de havde aftalt en tid for hjemrejse. Ib løb hjem på Ridefogedvej, men åh nej, ingen hjemme, så videre til Jagtvej, hvor heldigvis mormor var der, hun var glad for at se ham, og han fik sit sædvanlige traktement og en hyggesnak med kære mormor.

Andre gange kom han på koloni, bl.a. ved Hundested kolonien Skansen her var det en svir at være, og nu var han jo en erfaren "feriekolonist"

Et år sammen med Finn til Otterup på Fyn, med "Red barnet", en dejlig koloni, det var en skole, man boede på her. Der gik malere, en dag stod Ib og forsøgte hårdhændet at få skik på Finn's viltre hår; "hov hov sådan må du ikke gøre," sagde maleren, og kom hen og viste Ib hvordan man nænsomt fik ordnet det genstridige hår.

her havde man meget "frihed", efter morgenmaden kunne de frit løbe rundt, snart turede de to drenge rundt og blev

velkendte på gårdene, smuttede ind i laderne og legede i halmen.

En anden gang gik turen til Assens, til øen Torø, hvor man sejlede med en lille færge, på øen var der en stor flot statue af guden Tor, som har givet navn til øen.

Drengene morede sig med at gå ned til vandet, hvor der lå en robåd, bundet fast med en snor, man skiftedes til at sætte sig op i båden og til at trække med snoren, en gang sad Ib på båden alene, da drengene ved et uheld fik sluppet snoren og båden begyndte at drive fra land; på øen stod lærerne på en høj og holdt øje, der så de så robåden der drev afsted, heldigvis kom der en fisker, som fra sin båd havde set det skete, og snart kom han ud og fik tag i båden og hjalp Ib på land; Ib fik allertidens ballade, truedes med at blive sendt hjem (hvilket ikke for ham var en trussel). Han blev !

Normalt var der et afgrænset område på øen, hvor drengene måtte være , men den dag havde Ib og hans kammerater fået lov at gå frit på øen, da de havde redt deres senge så flot.





*Ib forrest nr. 3 fra højre.*

**Skolen:** den ikke elskede - Ib huttede sig igennem sin lærdom, men det sproglige gik det lige skidt med, så en dag mod slutningen af sjette klasse, sagde mor stop, Anita hankede op i sin dreng og gik hen til skoleinspektøren: " min dreng lærer ikke nok her, han skal ud !", derved blev det, Ib sørgede ikke; nå men han skulle jo have noget at tage sig til, mor sørgede for at han kom hen i et stort herremagasin på Nørrebrogade, håbede vel at han kunne komme i lære, hvilket han var for ung til, han blev sat til lidt af hvert, han ordnede rykkere i kuverter og satte frimærker på, og var ellers stik-i-rend-dreng, var der ikke ret længe. Men onkel Hugo kunne bruge ham på sit arbejde, Ib skulle bringe varer ud på en stor ladcykel, det skal lige bemærkes, at han på den tid aldrig havde ejet en cykel endsige kørt på en sådan, så da han forsøgte sig midt inde i den indre

by, at køre den tunge uhandige ladcykel, da græd den lille purk, lod cyklen stå og gik hjem !

Mor var dengang startet med udearbejde, hun var på Lauritz Knudsen, det var på det tidpunkt, hvor man havde startet hulkortsystemet, så drengen blev sat til at putte hulkort- i poser og bringe dem rundt til alle afdelinger.

En aften, hvor Anita og Leopold lige havde været i gang med at tapetsere stuen , og nu gerne ville i biografen, og så færdiggøre maleriet en anden dag , - såsnart de var ude af døren, tænkte Ib : "det klarer jeg da snildt", så i gang med at smøre tapetbaner, og han nåede sågar entreen med, inden de målløse trådte ind i hjemmet - "Du skal da være maler"! sagde mor, og sådan blev det, næste dag henvendte Anita sig til malerlauget, hvor de hurtigt fandt en læreplads, som Ib tiltrådte i efteråret -54 hos malermester Schnoor som boede tæt på.

Her var der foruden mester to svende, en ældre mand og så Leif Sørensen, som var 10 år ældre end Ib, det blev mest Leif der lærte Ib op, og fra den tid blev de to uadskillelige og et nært og livslangt venskab opstod.

Ib var glad for at gå i biograf, Bispebjerg bio lå i nærheden, og drengene så alle de film, de kunne skrabe penge til at se. Så kom filmen "Havet sletter alle spor", en storfilm, som drengene MÅTTE se, men uha nej , Ib var for ung, den var forbudt for

børn, og Herluf kunne godt snyde sig til det, men ikke Ib med sit spinkle ydre; hvad gør man beklager sig til mor, åh tag mig med, ok siger hun, men så må du være min datter, Ib fik kjole på, blev sminket , højhælede sko, lånt af lille fru Jensen, en kunstfærdig anbragt tørklæde; således kom Ib til sin første – ikke-børne-film.

Ib har alle dage været meget snild på fingrene, elskede at skille alskens apparater ad, senere i livet var der ikke det instrument, ur eller andre dimser, som han ikke kunne reparere.

Som større drenge blev bevægelsesområdet større, og da de så også fik, først cykler senere knallert, ja så var der ikke det sted, på Sjælland, de ikke kunne nå, snart på camping med et lille telt, engang sammen med storebror Leif på Bornholm , pengene var små, nu manglede de solbriller, købte disse, men nu var pengene sluppet op, far skulle sende flere, så drengene gik tværs over øen fra Dueodde til nærmeste posthus, ingen penge, så måtte trætte drenge gå den lange tur tilbage, det blev tåget og regnvej, den eneste lyd var den uhyggelige tuden fra skibene på havet. Endelig hjem og tænderklaprende i soveposerne, Leif blev dårlig om natten ; næste dag pakkede sammen og begav sig på den drøje tur til færgen, som sejlede om natten; meeen pengene var jo brugt, så de måtte gå til kaptajnen , han indvilligede i at få pengene ved landgang ;næste

morgen hjemme hvor far heldigvis tog imod og kunne betale for turen.

Tit gik turen til de store skove i den nordlige del af Storkøbenhavn; til de store søer, så nu fandt Herluf, Bjørn og Ib ud af , at nu måtte de have en kano, ude ved Bagsværd sø fandt de en kanoklub : Nybro , blev meldt ind her. Ib købte en fin bred brugt kano, og snart foregik al fritiden i sommerperioden herude i det dejlige tyste område.



*Så har Herluf & Ib fået knallerter, og er på vej på ferie.*

Endnu mens Ib gik i skole, skete der en dramatisk episode i familien, far flyttede, jo det havde knirket i længere tid, Leopold gik tiere hjemmefra om aftenen, mor fandt ud af, at han havde andre damer, og, nå ja så endte det med skilsmisse; Otto var på det tidspunkt flyttet hjemmefra, han var blevet udlært som kok .... Nu arbejdede han i Skagen på det

fashionable Brøndums hotel, senere rejste han til London, her traf han Lissy, som han blev gift med.

I sin læretid hvor Otto stadig boede derhjemme, skete det tit, at han lavede middag derhjemme, det var herligt for de tre yngre brødre at opleve hans kogekunst.

Det var en hård tid både for Anita, men især for drengene, de gjorde hvad de kunne for at være hende behjælpelige, Ib følte nærmest, at han var stedfortræder for sin far.

Jo tidligere, da mor startede med at arbejde, først derhjemme, hvor hun havde diverse jobs, f.eks. sy lampeskærme, frakker eller andre ting; først blev det drengenes job at træde nåle, når de kom fra skole, så der altid hang en masse nåle, som mor lige kunne bruge, men især Ib blev snart ferm, til at sy, så nu var der ikke lige så meget tid til at lege.

**Henry!** Anita arbejdede hos Lauritz Knudsen – elartikler, hun var glad for sit job, var hurtig til sit arbejde og tjente også gode penge, var vellidt, fik gode venner, bl.a. en på hendes alder blev hun ven med, en aften var hun inviteret med til en fest, her præsenterede .. hende for sin bror, Henry, som var skilt for et par år siden, de faldt i snak og i hak, og snart begyndte de at ses – tit -, han kom med hjem og drengene kunne li` ham,

Kun få måneder efter mødet blev de gift, og Henry flyttede ind på Ridefogedvej; Henry var født på landet, nu var han arbejdsmand på Den kgl. Porcelænsfabrik, han var en stræbsom mand, dygtig, og snart kom hans mester og spurgte om han ikke kunne tænke sig at blive udlært smed, joo det kunne han da godt, og det blev han så, havde tidligere været i lære, nu fuldførte han det så ,og kom til at tjene en del mere, så nu skulle Anita ikke længere arbejde, det befandt familien sig godt med.

Henry ville gerne ned på jorden at bo, Anita ønskede sig også en lille have, så de kiggede sig om efter et sted lidt udenfor den indre by, valget faldt på Hjortekær, her var de så heldige, at der var en ledig bolig, det var samme boligselskab, som Ridefogedvej; det var små lave rækkehuse, stue og to værelser, og med en dejlig have, hvor Anita dog nød at sidde ude i sin hængesofa med et håndarbejde. Hun fik også energi til at gå på job igen, ikke langt derfra var en stor strømpefabrik, hvor hun så var i nogle år.

På det tidspunkt var Ib ikke hjemmeboende mere, der var kun Finn. Han blev udlært trædrejer ligesom sin far, og virkede i få år, men arbejdet var mere gået over til maskiner, så snart fulgte han sin storebror Leif, som var sprunget fra konditorfaget til skraldemænd.

Henry havde to døtre, Gurli, som for længst var gift, og Hanne, som boede hos sin mor og stadig gik i skole, hun var på Finn`s alder.

**Arbejdet :** Ib følte at han var kommet på sin ”hylde”, blev snart ferm til at male og tapetsere; de mødtes om morgenen hos mester han og Leif, fik læsset cyklerne, senere knallerten med grej, i begyndelsen havde mester også knallert, men efterhånden som jobbene blev større, måtte han investere i en bil – en Ford, dog tog svende og lærling afsted på deres køretøjer, om vinteren var det koldt, Ib fyldte sit malertøj ud med aviser, det holdt vinden ude.

De havde gode faste kunder som f.eks. telefoncentralerne inde i byen Luna, Nora, Ægir ,Taga, og hvad de ellers hed;

Tit tog både Leif og Ib ”fusk” i fritiden, det gav lidt til den sparsomme lærlingeløn. Familie og venner ville gerne have ordnet deres boliger , Ib var også rap til at få en ret god betaling for sit ”fusk”, Leif syntes tit, han var lidt for ubeskedent.

Ib kom meget tit hos Leif og hans kone Solveig, de var blevet gift kort tid før Ib kom i lære; de boede på 1.sal i en villa på Sonnerupvej i Brønshøj, hos Seitzberg`s han var pianist, Leif og Solveig havde et fint forhold til husets ejere.

I vinterhalvåret gik man på aftenskole, det brugte man ikke arbejdstiden til, hver dag når arbejdet var forbi, hjem og få lidt middagsmad, og så afsted til Blågårds plads, hvor skolen lå

I april 1959 var Ib færdig med sin lærlingetid, nu var han udlært, og det var en stor dag, hvor han modtog sit fine svendebrev i lauget, fulgt af fru Schnoor; mester var død kort tid forinden, efter kun kort tids sygdom, i en ung alder –kun i 40.erne. Hun førte arbejdet videre en tid, idet der var en større ordre på malerarbejde i Logen, hvor Schnoor havde været medlem.



Malerfirmaet overgik nu til ..... som havde til huse på Vesterbro, her var flere svende, men Ib og Leif fulgtes trofast ad.

Nu blev Ib indkaldt til militæret, og tiltrådte en kold januardag i 1960 i Auderød. Men når der var tid, og der var meget fritid i hans soldaterliv, tog han lidt arbejde sammen med Leif; og kom selvfølgelig tilbage, da soldatertiden var ovre.





Efter Audebo kom Ib til Holmen, han var i marinen, arbejdet bestod mest af at stå vagt, og passe på Holmen, det der var sværest, var at holde sig vågen, især i nattevagterne.

Forholdet til den nye mester var ikke alt for hjerteligt, så en dag, hvor mester havde sagt noget, han ikke skulle have sagt, blev det nok : så Ib og Leif var helt enige, sagde til mester: "du kan godt forlade lokalet, vi pakker vores grej, og du ser os ikke mere" -

Nå her stod de - de næste dage gik med fusk, der var egentlig nok at tage fat på, så en mørk februardag i 1962 blev de enige om at starte firma – et stort skridt at tage, men der var intet at tabe, og investeringerne var små, et par malerspande og

pensler, som de jo havde via deres fusk, tapetsererbræt, sakse mv. så det var bare at gå i gang.

Første sted var hos gode venner, Børge's eks.kone - derefter gik det slav i slav. Ved malerarbejde i lejligheder i opgange fik de snart et godt forhold til viceværter, som skaffede dem arbejde, herved kom de i kontakt med Københavns kommune, fik bl.a. et stort boligkompleks på Stenmaglevej i Brønshøj; mange af beboerne her var sat ind af kommunen, de skulle selv administrere den indvendige vedligeholdelse, fik regningen, betalte, og fik det godtgjort af kommunen; aldrig var der kunder her, som ikke var ærlige, pengene faldt punkligt.

Senere kom mejeriet Søholm, neglelakfirmaet Sans Egal o.a.

Nu var der ikke plads til al grejet hjemme i skurene, så de fik et fint kælderlokale på Veksøvej i Brønshøj, et kælderlokale til en villa.



*Ib & Leif på job*

Det administrative fandt de hurtigt ud af, Leif var den bedste til at snakke, så at skaffe kunder, at tage ud og give tilbud, det var ham, Ib ordnede det regnskabsmæssige derhjemme.

### ***Ib & Leif's venskab:***

Leif var mere interesseret i teater end i sit job, det meste af hans fritid gik med at være i et lille amatørteater, han havde især flair for regiet; her skabte han de mest fantastiske kulisser og scener. "Er det ikke noget for dig, Ib?" spurgte han, "Jeg kan da godt tage med og se, hvad det er for noget", hvilket han så gjorde, og blev behjælpelig med kulisserarbejdet; en gang fik de ham dog lokket med i en lille birolle, men han skulle komme

ind på scenen med en stor hund, den ville ikke makke ret, så der endte Ibs debut på de skrå brædder.

Solveig deltog – ofte som suffløse. Det var meget dygtige amatørskuespillere, der var med i *”Exelsior”*, som teatret hed.

Da Louise var kommet ind i billedet var det en selvfølge at hun blev inddraget, dog kun som tilskuer. Teatret havde til huse i Vanløse – *”Jernstangen”* som de kaldte den, når der var forestillinger var der altid fest bagefter, med dans, teatret havde også sit eget lille orkester, det endte altid med at Leif måtte ud i køkkenet til fru ..... en meget frodig og bramfri dame, og bestille smørrebrød, (det skulle bestilles i forestillingens pause) Igenem teaterverdenen og venskabet med Leif og Solveig, blev det en selvfølge at Ib og Louise blev venner med Else og Gunnar (Leifs mor og hendes mand).

Teatret skulle holde flyttedag, nu havde Leif fået færtten – via malerarbejdet – af et kælderrum i Frederiksborggade, men for et arbejde, i fritiden mødtes alle handymen-vomen og knoklede løs, men endelig blev det sat i stand, og man kunne tage det i brug, man havde forbindelse med flere af de *”rigtige”* teatre, hvor man enten kunne låne, eller få ting, et sted kunne man få sæderækker fra en biograf, der skulle holde op,

Man kom ned ad en trappe udvendig fra gården, kom ind i en foyer, som var lavet efter Leifs kunstneriske idèer, engang med

en fontæne à la Rom, så var der scenen, et lille tilskuerrum, og bagved skuespillergarderobe.

Lokum i gården, men Leif fik selvfølgelig installeret et wc i et lille rum, men det skulle tømmes ud i de udendørs i baggården, det var ikke Leif's eller Ib's yndlingsjob, f.eks. efter en julefest, eller fødselsdagsfest med gule ærter og brændevin, sent om natten at skulle udføre natmandsjob.

Det var dygtige skuespillere, de gav sig selv med liv og sjæl; flere er kommet videre derfra og blevet proffere.

**Mere ungdom:** Ib og Herluf tog tit en tur til Sverige om lørdagene, med Scarlettbådene, (bådene var opkaldt efter den særdeles populære "Borte med blæsten", som man da rejste til Sverige for at se. Bådene var i mange år en fast rute mellem Dk. og Sverige, man tog derover for at købe forskellige ting: cigaretter, kaffe, cacao, nødder og mandler, og der var festture om lørdagen, hvor man spiste "det-store-kolde-bord", her var drikkevarer til en betalelig pris, så de ture var meget populære.

Det var også her, Herluf og Ib fik deres "dåb" mht. øl og snaps, så der er nok kommet et par enkelte småbrandarter hjem herfra.

Pigerne var også ved at være interessante, Ib sværmede for Lis, som han havde truffet til dans, små skovture, Ib købte små

gaver til hende, men det blev aldrig til mere. Herluf havde ikke særlig succes hos det smukke køn.

En forårssøndag i april bestemte drengene sig for at tage en tur ud i Dyrehaven, Herluf medbringende sin fine nye transistorradio, som kunne spille uden strøm.

Vejret stille, men gråt ; pludselig fik de øje på 3 piger, som også havde begivet sig ud i Dyrehaven, det var lige bag ved Peter Lieps-hus den ene af pigerne Henny, sagde til de to andre : "se de to der, de har en radio, skal vi snakke lidt med dem ?", neej neej, sagde de to andre, det viste sig at de var søstre, alle 3 fra Jylland.

Nå men de kom i snak, og fulgtes gennem skoven, spiste deres madpakker på en træstub. Ib var så småt begyndt at interessere sig for den ene af søstrene,



Louise, hende med det mørkeste hår, søsteren hed Kirsten.

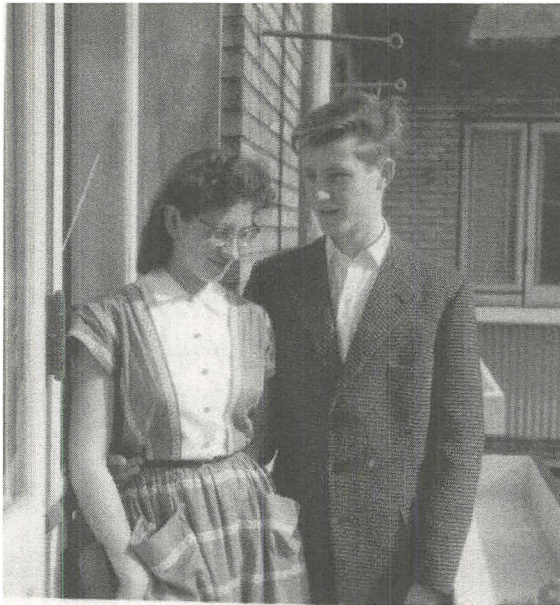
Fotografiapparat havde de også, og tog en masse billeder. En dejlig tur i skoven helt ud til stranden ved Bellevue, skumringen kom, Ib spurgte Louise, om hun ville med ham ud til hans venner, hvor han havde aftalt at skulle spise til middag, men uha nej, ikke tale om, nå enden blev at de tog hver til sit, aftalte at mødes onsdag på Rådhuspladsen, cafeteria "Snap", og se billederne. Ikke at Louise viste den største interesse, Ib så ud til at være meget ung, men en aftale løber en rigtig jøde ikke fra, skønt Henny prøvede at snakke søstrene fra det.

SÅ MAN mødtes, billederne deltes ud, og en ny aftale kom i stand. Efter det møde – ja-a så var der vist ikke tid til overs i Ibs fritid – der eksisterede kun LOUISE.

Snart blev hun præsenteret for familien, blev godt modtaget.

Louise havde ikke tid til at se Ib så tit, som han gerne så det; Louise var kokke/enepige i et herskabshjem i Hellerup, her var det kun week-endfri hver anden uge, alle onsdag-eftermiddage, og ofte var der

barnepigejob om aftenen.



*Altanen på Ridefogedvej*

Hele juni-juli boede Hellerup-familien (Henriques) i et sommerhus i Kildekrog ved Hornbæk. Når Louise havde frisøndag tog hun så til Kbh. og de kunne mødes, men det hændte at Ib startede sin knallert og kørte den lange vej til Kildekrog, tilbragte dagen ved stranden sammen med Louise og de tre børn, som snart blev kendte med Ib, "herren og fru" havde ikke noget imod Ibs besøg, da de havde indset, at det nok var et længevarende bekendtskab.



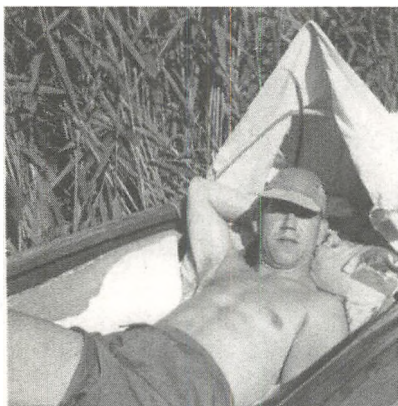
**Kano !** noget af det første Ib præsenterede sin elskede for, var dog kanoen, første gang en frieftermiddag, hvor de tog cyklerne derud, Ibs mor havde bagt pandekager, og derude på den stille sø mellem sivene, tændte de primussen og nød kaffen, pandekagerne og hinanden.

Der blev rigtig mange ture, sammen med Bjørn & Lissie samt selvfølgelig Herluf; man sejlede igennem Lyngby sø ad Mølleåen, pragtfulde ture. Når der var fri-weekend, overnattede de, lagde kanoen ind mellem sivene, og nød tusmørket, bølgeskulpene og nattergalesangen - romantikken sitrede.



Senere, det var vist først året efter, at Leif & Solveig også købte en kano, Solveig var ikke særlig glad for at sejle, men indvilligede; en smuk sommerdag gik turen tværs over den store Furesø, det gik fint – indtil pludselig begyndte vinden at rejse sig, snart kom der bølger, og det var på høje tid at vende tilbage- tværs over igen, andet var der ikke at gøre; Ib var

snarrådig, bandt et uldtæppe fast på en af pagajerne, den sad Louise så med, midt i kanoen, som et sejl, mens Ib holdt kursen, strygende over –ikke stok og sten – men over de nu lidt truende bølger; Leif og Solveig kom lang tid efter på land, helt ødelagte af anstrengelse, dagen efter blev kanoen solgt.



Forinden havde de haft nogle skønne ture, de fire, en gang sejlede de sammen op ad Mølleåen, måtte trække kanoerne over vejen, da der var for lavt at sejle under, - helt op til Rådvad, her boede Leif's forældre, de stod ved bredden og vinkede, og snart sad vi på deres flot beliggende terrasse og nød kaffen og Else's hjemmebag.

Så nærmede det sig Louises fødselsdag, en dag vi snakkede om det, sammen med Kirsten og Henny, spurgte Ib så, "nå hvor gammel bliver du så", 19 ? Louise sagde ikke noget, men Henny: "ja", ingen rettede på hende, men det var altså 21. , halvanden måned efter var det så Ib, nu fyldte han 19; den

aften blev fejret i Tivoli, sammen med Solveig og Leif, ikke de andre; det var en stille grå sommeraften, hvor regnen blidt silede ned, men for de to nyforelskede var det den mest pragtfulde aften, sidde der midt i larmen og kun høre regnens tyste vemodige dråber, ved vin-tønderne i "Bodegaen" med et glas portvin.

Louise fik ferie, 14 dage i juli, hvor hun ikke skulle være i det lille gamle bondehus i Kildekrog, som hun dog holdt meget af, men hun havde sagt ja til at tage med Ib på cykletur gennem Jylland; "men det er ikke nogen bryllupsrejse", sagde hun og de boede i hver sin afd. på vandrerhjemmene, hvor de kom frem. Rejsen til Jylland foregik med skib til Aarhus, destinationen var Henne Strand, som Leif/Solveig havde anbefalet; her var også pragtfuldt, ikke noget moderne, nej der var sand slæbt med udefra, køjesenge til hhv. drenge og piger, Silla husets eneheriker satte folk i gang, nogen fejede og vaskede gulve, andre skrællede kartofler og hvad der ellers var at lave. Men for en strand, og de store klitområder, herude lå de to om aftenen, medbringende Ibs transistor, og hørte hørespil: "Gregory mysteriet", så det isede langt ned ad ryggen i det skumrende aftenlys.



På vejen hjem fra Henne gik turen til Louises forældre, som boede på et lille husmandssted i Lejrskov ikke langt fra Vejen, men turen fra Henne var dog for lang i et stræk, så de lagde soveposerne ned i grøften og sov helt udmattede.

Ib blev godt modtaget af de jyske forældre, skønt moderen vel nok tænkte i sit stille sind, "nå ja, noget klein er han jo, men der må være noget", de blev snart de allerbedste venner, og Ib har altid swinget godt med dem begge. Det var lidt svært for ham, når han inviteredes med om til "faster og Peter" (Louises faster og hendes bror) og jyderne snakkede i et mål, der var uforståeligt for Ib.

Turen hjemad gik med natbåd fra Kolding – over Fredericia, og næste morgen i Kbh.

En søndag havde Ib & Louise været på besøg hos Ibs morforældre i kolonihaven, de gik en tur rundt i området mellem de små nuttede huse med de hyggelige haver, ”kunne du tænke dig at bo sådan et sted”, spurgte Ib, ”joo her er så hyggeligt” var svaret.

På den tid, efter kun et par år i villaen i Hellerup, begyndte Ib at fedte for, at Louise skulle søge andet erhverv, så der blev mere fritid. Tanken om at hun senere i 4 år skulle bo på Sorø husholdningsakademi, var ham nærmest uhyggelig, stadig manglede hun også at skrabe penge nok sammen til studiet, så enden blev, at Louise sagde sit job op og tog afsked en kølig 1. november, nok med gråd og savn, ikke at Louise havde den tanke, at det for børnene var et stort tab, dertil var selvværdet lig nul, det hændte dog at de begge efterfølgende tog med op, i Henriques` nyerhvervede sommerhus, hvor Ib hjalp med malerarbejde.

Nå men Louise flyttede ind i et lille værelse i Ndr.Frihavnsgade, her boede en fætter til Kirsten & Louises far, Kirsten havde også forladt sit herskab hun boede hos farfætteren, og Louise hos en søster.

Louise havde diverse småjob, og tog samtidig et kontorkursus, og snart var hun kontorassistent på Sct.Hans-torv, "The Dominion Belting co.

**Kolonihaven:** strøtanken om et lille "hus", blev en realitet, kanoen blev solgt og pengene brugt til udbetaling på et lille hus, i samme koloni som morfars, helt nede for enden af kolonien lige ned til et krat og en lille bæk. Hver månedsdag tog de to ind til fru Jensen i Smedegade og lagde en rate på huset, og nu var det her, al fritiden blev brugt. Senere kom Herluf til, sov på en sofa i den lille stue, men samarbejdet var fint nok, også selv om der nogle gange hang gardiner med Herlufs nyvaskede sokker tværs gennem stuen.



En sensommerdag kom søster Kirsten og hendes kæreste, Hans på besøg, ikke et helt almindeligt besøg, nææ, :”vi har tænkt på at gifte os, hvad med jer, vil I være med” spurgte Hans, ”njae det har vi nok ikke tænkt på”, var Ibs svar, ”men på et eller andet tidspunkt, så hvorfor ikke nu”,

Det blev sat i gang, en selvfølge at det skulle være hos pigernes forældre. En dag ringede bror Børge – det skal lige indskydes, at ældste bror, Hans netop var blevet viet i Århus - ”Kan vi være med?”, spurgte Børge nu, hans Edith var kun lige 18 år, lidt ung, syntes søstrene, nå men sådan blev det.

Svigermor fik susende travlt, forsamlingshuset på den anden ende, invitationer ud til alle tre svigerfamilier, pigeforældrenes familier og venner, så en høj klar novemberdag stod det store bryllup i deres barndoms kirke.



Der var mange, både i kirken og bagefter til festen i forsamlingshuset. Suppe, steg og is, taler og sange, men da det blev Ibs tur, efter svogrene, rejste han sig blot og sagde : Jeg mener det samme” , det blev aldrig noget for ham, at holde taler.

Snart gik dansen lystigt, de garvede af kortspillerne trak sig tilbage til den ”lille sal”

(senere er der holdt både sølv & guld sammen)



*Louises forældre, Anna & Jens.*





*Anita-Henry*



*Leopold &*

*Dinna*



*Hans`bror Jørgen,*

*Louises søster Magda, Finn, Ibs bror.*

På det tidspunkt boede Louise & Ib i Valby , hos Leifs tante Didder og Kurt, Nystedvej - det var en stor villa i hele tre etager + kælder. På 2.sal, var der et lille værelse, her var Louise flyttet til en tid inden, og Ib boede der selvfølgelig også, det var mens han stadig var soldat.

Men snart begyndte de at se sig om efter en større bolig. Der gik dog det meste af et år, men så kunne Ibs far skaffe en toværelses lejlighed i Ahornsgade , der hvor han havde sit trædrejeri i kælderen, nu var det så heldig at de ventede deres første barn, og man skulle være mindst 3 mdr. henne, før man var berettiget til en lejlighed – en lykke at få sit eget sted, og det var lige i nærheden af Louises job på Sct.Hans torv. Det var et mørkt sted, karreerne lå tæt sammen her, men sommeren tilbragtes i kolonihaven.

I slutningen af året gik Louise på barsel, sagde jobbet op, det var mest almindeligt at konerne ikke var udearbejdende, når der kom børn.

En dag midt i januar meldte Jan sin ankomst, han kom til verden på Diakonissestiftelsen; en stor sund dreng, Ib var ellevild, nu var de en familie.

Det var lige omkring det tidspunkt, hvor Ib og Leif blev enige om, at begynde eget firma, og snart slog de et sving ind om Ahornsgade ved frokosttid, for at være sammen med den lille purk, helst hver dag.

Leif og Solveig fik aldrig børn, men som tiden gik, var de som et par reserveforældre for først Jan, og senere søskende.

Knap to år senere kom Lene, hun og storebror blev snart uadskillelige.

**Lene:** Louise ville gerne føde hjemme, hun mindedes Jans fødsel, hvor hun lå ganske alene i en fødestue, måtte ikke engang gå ud af sengen, da hun skulle være steril, og det værste under fødslen var krampe i benene, men nej, pinen måtte holdes ud, dengang varede et fødsels-ophold 11 dage.

Soveværelset i Ahornsgade : her blev den ene seng udstyret med længere ben, som Leopold havde udført i sit trædrejeri, jordemoderen måtte ikke bøje sig for meget. Tiden kom, der gik bud til Louises mor, hun tog toget, og nåede alligevel at komme inden fødslen var ovre, så hun kunne holde i hånd, ingen mænd – NEJ.

Nu lå der den dejligste lille tøs, da Ib måtte komme ind, fin og med sort hår.

Meen lejligheden begyndte at føles for trang,

En dag var det på en eller anden måde kommet et ungt par for øre, enten det nu var gennem fælles bekendte ??? de boede på 5.te sal i Classensgade, men boligen var for stor, de havde ikke børn og var ikke berettigede til den så de ville gerne bytte.

Ib og Louise sagde lykkelige ja til, så en dag mødtes man på trapperne, et hold på vej ned i Ahornsgade, de andre opad, det skulle jo foregå på samme tid, og det lykkedes, men uha sikke trætte man var, de og deres hjælpere, da endelig man havde fået alt grejet op på 5. sal.

Det var en andelsbolig, og førend de kunne flytte ind, måtte økonomien i orden, og det elskede lille kolonihavehus måtte sælges.

**Kolonihaven:** Vel vidende, at kolonihave-området i Mørkhøj skulle nedlægges, kom den dag i 1962, hvor det blev alvor, de huse som kunne flyttes, var med i en ny forening i Ejby, langt ude på landet, følte det.

En sjapkold vinterdag, meget tidligt om morgenen foregik STOREFLYTTEDAG. Jan var næsten lige født, så Ib tog alene afsted, ud på den firkant, hvorpå deres hus skulle ligge, han anede ikke hvor verdenshjørnerne var, så da den store blokvogn dukkede op, måtte han bare sige "det skal stå her"

uden hensyn til om stuen vendte mod syd eller hvad. Med møje og besvær kom huset på plads, og så gik vinter og forår ellers med at få skik på huset, reparerende diverse flytteskader, og senere at få anlagt have. Græsplæne, havelåge, hækbeplantning, buske, træer og stauder, samt bygge gårdmiljø, og en sandkasse.

Der var ikke så langt til Herlev, her boede Ibs bror Leif og hans Anita, de havde nu Niels, Lisbeth, Dan og Tine; tit kom de og besøgte kolonihaven i Ejby, og børnene havde det herligt sammen.



Chr. – morfaren havde overladt sin kolonihave til Otto og Lissy, de havde den nu ikke så længe, da Otto forpagtede en restaurant i Præstø, senere flyttede de til Jylland, først Kolding, senere forskellige forsamlingshuse, kroer og madsteder i det sydjyske.

## **Østerbro:**

Det var et meget lysere kvarter, man kom til, lige overfor lå Classens have, hvor der var en skøn legeplads, og børnene kunne tumle, men kun ledsaget af mor, da man skulle over gaden.

Boligen var pragtfuld, skrå vægge, en kæmpestue, havde været to værelser engang, en lang entre, med dør til køkken, et lille toilet, og for enden et stort soveværelse.

Som den snedige handyman Ib var, fandt han ud af at lave baderum i køkkenet ! der var et langt køkkenbord, med skabe under, et par skabe røg ud, køkkenbordet til at løfte op, et siddebadekar anbragt, og afløb hen til køkkenvasken, det blev et flot "badeværelse" med aftageligt forhæng – det fungerede upåklageligt.

Børnene gik i danseskole i nærheden, en stramtantet gammeldags, men venlig frøken, men de lærte noget.

Lige rundt om hjørnet boede Annelise & Erik Faurschou, som de havde lært at kende i "Teaterkatten", som teatret hed nu. De havde drengebørn på alder med Jan og Lene. (senere Jens)

År senere hvor Ib og familie for længst var flyttet, blev gårdene lagt sammen, plankeværk og skure revet ned, og de dejligste gårdmiljøer opstod.

I samme ejendom boede Louises fars fætter Peters datter Betty og hendes mand Vedel, men dem havde de nu ikke omgang med dengang.

Der var ikke vaskemaskine, man måtte bære tøjet ned og hen i en sidegade, hvor der var et vasketeria; det var noget besværligt, og Lene ville jo ikke så gerne gå på trapperne, så mor først ned med vasketøjet, så op og hente pigebarnet.

Så meldte barn nr. tre sig, en smuk majdag i Classensgade, Ib var på arbejde, da der blev ringet til ham: "vandet er gået," sagde Louise, "Så send du blot bud efter vvsmanden", nå men han blev hurtigt klar over sagens alvor, og satte kurs mod hjemmet, hvor jordemoderen var ankommet, det skulle igen være en hjemmefødsel, men nej, sagde hun, det her vil tage alt for lang tid, så enden blev, at mor, jordemor og det ufødte barn kom afsted til Rigshospitalet. Her kom en sund glad lille dreng, Tommy - til verden, forældre og søskende var lykkelige.

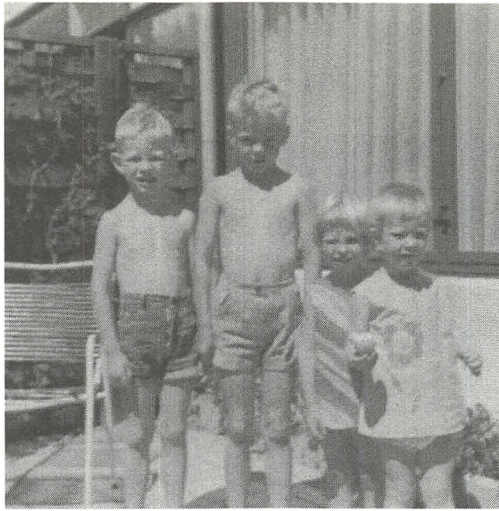
**Søbyvej:** Nu begyndte familien alligevel at synes, at det var ikke lige sagen med at bo så højt oppe. En dag kom Ib hjem fra job og sagde, at der var en ledig lejlighed hvor han arbejdede, inde

ved Søerne, den var stor og rummelig, men damen ville sælge gardiner mv. for dyrt, mente Louise,

”Var der ikke noget om at vi var skrevet op i FB,” sagde Ib, Bror Leif og Anita boede i et rækkehus i Herlev, som de syntes godt om, og var derfor blevet skrevet op der. Ib straks ind til boligkontoret, ”Joo, vi har da godt nok en, som måske bliver ledig, det er noget med et stort indskud på kr. 10.000., som et ungt par ikke kunne skaffe”

Husene lå helt ude ved Frihedskroen i Hvidovre, ”helt udenfor lov og ret”, følte Ib og også Louise. Men rækkehuset var helt nyt, i to etager og med en lille have og grønne områder, så begge faldt pladask og var ikke i tvivl. En tidlig forårsdag ankom så hele familien. Der stod en dreng og kiggede, snart en til, det var naboens Brian og Søren som boede i et af de andre huse. De blev snart Jans gode venner. I dag ser han tit Søren.





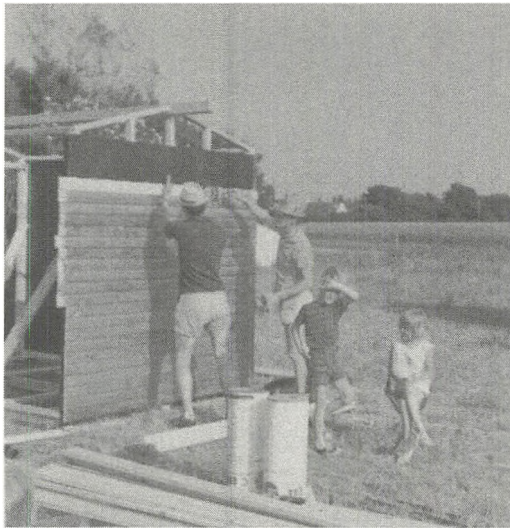
Jan, Søren, Lene –Mette (nabo-nabobarn

Skønt det var en lidt højere husleje, og så det store indskud var der penge i overskud, fra salget af andelsboligen i Classensgade.

”De skal ikke bare gå med i den daglige mølle”, sagde Louise, de skal sættes i en grund. Ib var alt for bange for at købe grund, men måtte gå med til at købe en sommerhusgrund, så sammen

med brødrene Finn og Leif, samt deres familier, gik der søndagsture ud i det sjællandske, man var vidt omkring, Møn, Syd-og Nordsjælland, en søndag i maj mors-dag, kom man til Kaldred i det nordvestsjælland, her var et nyudstykket sommerhusområde, det var rimelige priser, så enden blev, at man i fællesskab købte den største grund der, 10.000,- kostede det, som betaltes pr afbetaling. Der kom hurtigt et lille skur,

med das udenpå; som drengene i fællesskab fik bygget, og ferien skulle



selvfølgelig holdes der.

Leif og Anita havde nu 5 børn, så der var liv og glade dage, der var sat telte op. En morgen vågnede de op, et af børnene havde feber og var meget sløj. Det blev enden på den ferie for deres vedkommende, Leif og Anita.

Senere på sommeren spurgte Ib sine brødre om de havde fortrudt, joo de synes det ville blive for dyrt, og for langt væk, enden blev at de, begge brødre trak sig ud.

Kaldred blev stedet for familiens fritidsliv, næsten alle week-ends blev holdt her; ikke alle ferier, når sommerferien

nærmede sig, var Ib og Louise enige om, at nu skulle man være i sommerhuset, men tit kom der en regnvejrsdag eller kølighed, og så var man ikke sene om at pakke den lille bil med villatelt, og alt grejet, bagsædet blev lagt ned i bilen, her stabledes telt, luftmadrasser og kogegrej, ovenpå alt sengetøj, allerøverst de tre børn, de lå herligt her, dengang skulle de ikke være i sele.

**Bil:** den første tid som selvstændig maler var det kun Leif der havde bil, men snart gik det så godt, at Ib kunne få råd til en lille Fiat 500 med god bagageplads. Det var en luksus, og nu kunne man også tiere komme ud og besøge farmor i Hjortekær, her samledes også hele familien til fødselsdage og julefrokoster.

Der var ingen grænser for Ibs opfindsomhed: engang i Kaldred, det var vist det år, Ib fyldte 30, og der havde været stor cowboyfest, med hele familien fra nær og fjern og venner. Louises søster Kirsten og hendes familie, Hans, Steen (på Jans alder) John og lille Eva, holdt ferie der, med telte; netop som oprydningen efter festen var færdig, og alle sad og fik en hyggelig frokost – sagde Hans : ”min far har fødselsdag i dag”, ”så må vi da ønske ham tillykke”, snart var teltpælene rykket op, den største af bilerne pakket, fruene og de 6 børn bagi bilen, Hans og Ib foran, og så gik det mod Jylland: Der blev nok slugt nogle kameler, da Hans` forældre så den flok der myldrede ind og invaderede deres lille hjem, men gæstfrie var de, og natten blev såmænd tilbragt på gulvet i stuen i Ålborg. Dagen

efter gik turen mod det østlige Nordjylland, hvor teltet blev slået op i marehalm og hybenroser på stranden, ikke campingplads, herlige dage.

Ellers gik campingturene sydpå, imponerende første gang de mødte de prægtige alper, kørte ad de op-og-ned-stigende veje, dengang var der ingen motorveje gennem alperne, første møde med de italienske alper, hvor man mødtes af en mur af varme, temperaturen steg pludselig mange grader, af med noget af tøjet; også den menneskelige varme, der var ligesom en anden lethed og lystighed her, end i vore reserverede nordlige lande.

Det blev til mange ferier i det sydlige, børnene nød at kunne bade, at træffe mange børn af forskellige nationaliteter. Altid sluttedes ferierne af hos mormor og morfar i det sydlige Jylland.

**Kaldred:** Leif og Solveig havde i mange år haft campingvogn/telt stående i det nordlige Sjælland – Langesø, men det endte med, at de købte en grund i Kaldred, og snart blev der bygget hus på begge grunde, et svensk firma kom med Vestkyststugan i to eksemplarer, lige til at sætte op på grundene, og det tog ikke lang tid, så var de sat op. Og nu var det rigtig luksus at komme op til



. Men der var et stykke vej til stranden, så der skulle der køres til, det varede heller ikke længe, så fik Leif lavet en "spansk gård" med pool, hvor børn fra hele området nød at komme og plaske i.

## Sorg.

En forårsdag skete tragedien: vi holdt Store-bededags-weekend, skulle om lørdagen op og handle i Kalundborg, sammen med Leif og Solveig, kørte i begge biler, oppe i Havnegaden holdt vi, skulle ind og købe fisk, Leif og Solveig var gået over gaden, Ib stod med de store børn, Louise fik den lille Tommy ud, men i et nu, havde han jo set de andre på modsatte fortov og løb efter dem, der kom en bil .....

Lille Tommy var næsten 4 år, en fornuftig dreng, så det der skete er udelukkende ubetænksomhed fra de voksnes side.

Han lå først på sygehuset i Kalundborg, men så blev han overført til Rigshospitalet, hvor han lå i to døgn, før han lukkede sine øjne.

En svær tid fulgte for hele familien og venner med, de to større søskende kunne selvfølgelig heller ikke forstå det. Mor Louise fulgte Jan i skolen den første dag efter, og bad lærerinden forklare det skete, men den slags var man ikke gearet til at håndtere dengang. Familie, naboer og venner var det netværk, den lille familie havde, det var en god støtte.

Lige efter begravelsen begyndte Louise at arbejde som hjemmehjælper, Ib havde sin Leif på arbejdet. Naboen Birthe

tog sig kærligt af de to børn, og havde nok lidt bedre overskud end moderen.

Livet skulle gå videre, der var mange hurdler på vejen, at komme første gang i sommerhus, at finde en mønt i sin lomme, som den lille dreng skulle købe en blomst for, at rejse på ferie, det år gik det til Mallorca, men der var så mange små mørke drenge, der lignede deres lille Tommy.

Skulle de nu forsøge at få et barn igen, selvfølgelig ikke som erstatning, meeen.

Louise fik lægen til at fjerne spiralen, og nå ja det gik som så: kort tid efter ventedes et lille nyt liv; han kom til verden en lys majdag, samme dato som sin bror, Tommy. Det blev så Jens, han blev modtaget og elsket af hele familien, de store legede og beskyttede ham, en glad lille dreng, Aldrig glemte man storebroderen, eller sammenlignede, det var to forskellige drenge, men med samme kærlige sind.

Familien begyndte at trives, Louise begyndte at gå i skole igen, tog forberedende eksamen, og klarede en HF, startede på psykologi på universitetet, men måtte brat stoppe det: Jens blev i det forår, hvor han fyldte 5 år, angrebet af en kraftig influenza, der udviklede sig til ? indlagt hvor man havde svært

ved at finde en diagnose, endelig måtte man sige at han havde børneleddegigt, han havde smerter, ikke megen appetit, til sidst måtte lægerne ty til binyrebark-hormon. En fødselsdag, enten det nu var Jens` eller hans mors, en uge efter, men da forældrene kom til sygehuset, sad den lille dreng op , spiste lagkage med velbehag, et fantastisk præparat, men forældrene vidste godt, at det var noget hidsigt stads, han kom hjem en periode, men efter nogle måneder skulle han trappes ud, laaangsomt, da der kun var en ottendedel pille, knækkede filmen, Jens fik atter smerter, blev indlagt igen, så måtte han igennem en guldkur, ind og ud af sygehuset, Ib, Louise skiftedes med Solveig og Leif at være hos den lille dreng og at tage sig af de større søskende, som var ligeså knugede over situationen.

Sidst på vinteren det år, syntes guldet at virke, han kom hjem, men måtte ha`en kørestol til at begynde med. Langsomt begyndte han at fungere, det år begyndte han i skolen, en tynd bleg dreng, men med mod på livet, begyndte at spille fodbold, med de tynde tændstikben.

Man blev en familie igen. Higede især meget om samlivet udenfor job og skoler, nød week-ends i sommerhuset, børnene fik gode kammerater, flere af dem har de stadig i deres nu modne alder.



Ib og Leif havde deres gode job, ja om vinteren kunne det nogen gange knibe med at få noget at lave,, der var smalhals, det endte altid med, at det gik.

Nu havde de fået et større lokale inde på Frederiksberg, kælderlokale i et ejendomskompleks på Nylandsvej, her var god plads til både stillads, tapet- malergrej; her havde de også tit arbejde i kompleksets lejligheder.

I Frederiksborggade, hvor "Teaterkatten" havde til huse, malede de opgange, og træværk udendørs, hvor de fik god anvendelse for stilladset.

De havde et godt samarbejde, Leif var den, der opsøgte folk, lavede tilbud, Ib ordnede regnskab.

De var to forskellige temperamenter, Ib rolig og besindig, Leif ilter og meget temperamentsfuld, det hændte at Ib fik ham op i en spids, så malerbøtter og pensler fløj gennem rummene.

Men bedste venner snart igen, det var jo heller ikke altid nemt, idet de fleste week-ends tilbragtes mange timer sammen i sommerhusene.

I 1980 i Kaldred, ja Leif havde en evne til at rode sig ind i alt, så selvfølgelig blev han formand for grundejerforening og også

vandværk, i grundejerforenings bestyrelsen fik han lokket Louise med.

I Vandværket blev der stort postyr, da man fandt, at bygherren af et nyt vandværk mentes at have taget for dyre priser, der blev retssager, Leif måtte i retten, og enden blev at der skulle opmåling på alt, det job udførte Ib sammen med Leif og bygherren, smeden fra Gislinge; enden blev at man fandt en enighed, og såmænd at Leif og smeden blev bedste venner.

**Sommerhusliv:** via foreningsarbejdet fik de snart venner, som så hinanden i sommerperioden, ja bestyrelsesarbejdet var mest om vinteren hvor man mødtes i et lokale.

Der var en købmand i området, han ville gerne have lavet noget malerarbejde, hvilket Ib og Leif så gik i gang med, det gik også fint, man blev venner, sås privat, men en dag kom købmand Verner og klagede over, at de havde lagt en helt sending gulvfiltpletter, uden afdækning, hvilket ikke var sandhed, der kom retssag ud af det, og så var det slut med et job og venskab.

Ikke så længe efter skibbede han butikken, en af Leifs bekendte fra vandværksbestyrelsen Ove overtog det sammen med sin kone Ellen, skønt det ikke skortede med advarsler fra Leifs side.

De blev også venner, de havde så en datter, Gitte, som efterhånden blev Lenes veninde.

Hun gik i skole på Lerchenborg, en friskole, hun var enebarn. Men hun blev syg, meget – anoreksi, det var en lang og svær periode, Lene forsøgte at støtte hende så godt hun kunne.

Men det tog meget lang tid. Købmandsbutikken blev afhændet igen, forældrene blev skilt, en periode, men det var efter at Ib og Louise var flyttet fast til Smakkerup, boede Gitte en tid hos dem. Men der skulle mere til, langsomt meget langsomt kom hun sig.

Det er så den ene af Lenes ”Gitter”.

Så var der Kjeld, han var bonde i området, men gjorde også småjobs hos købmand, så Ib og Leif traf ham, det viste sig at han foruden sin kone Ilse, havde to drenge på alder med Jens, snart blev de venner.

Ilse og Kjeld blev et livslang venskab

**Inger & Renè:** det første bekendtskab med dem, var fra Jans ungdom, han blev kæreste med Renès datter Charlotte, dengang var Rene gift med Charlotte og Henriks mor, Henrik var en af Jans gode venner.

Jan og Charlotte flyttede sammen og boede på Frederiksberg, men der gik nu ikke så længe, før det ikke var de to længere.

Men Rene havde truffet Inger, de havde sommerhus i Kaldred og dukkede op hos Ib og Louise, senere købte de så nabo/genboejendommen, hvor de senere flyttede fast op i, han havde herefordkvæg, og jødeheste, så det var en rigtig landmand.

**Yelva og Børge:** som var venner helt fra teatertiden, de købte sommerhus i Kaldred, lige overfor Leif, og blev en del af "kliken", her foruden var deres venner, Lissie og Jørgen, men de havde sommerhus i Havnsø. Så var der også Leif og Solveigs nabo: Torben og Aase, han var privatchauffør for dronningen, han fortalte ikke episoder med de kongelige, tavshedspligt og han var for fint et menneske.

Efter alle de skildringer af "sommer-personer" - , som der dog er gået meget let hen over, man så hinanden ret tit i "Kaldred-perioden" - er det ikke til at forstå, at der har været et liv i byen. Det var der

**Hvidovre:** Der var kun to rækkehuse i bebyggelsen, så de var en klan for sig selv, havde også "selvstyre", og aftalte i samråd med boligforeningen, hvad der skulle foretages i ejendommen, det gav selvsagt sammenhold, på den anden side af hovedvejen lå en større boligkarrè, "Danalund" i samme boligselskab, her

var et selskabslokale som også benyttedes af Søbyvej's



beboere.

Ib og familie blev bedste venner med naboerne Birthe & Ejvind med drengene Brian og Kuno, konerne drak tit formiddagskaffe mens børnene var i skole, man holdt nytårsaftener sammen skiftevis, så kunne børnene være med deres kammerater ude og lave løjer og trygt vende hjem.

Næreste venner var **Steen og Inger**: Inger og Louise traf hinanden på det første kontorjob, Louise havde, Inger (Lille Marie, blev hun kaldt på jobbet) traf Steen et års tid efter, at Ib traf Louise, pudsigt nok afløste Steen Ib som marinesoldat året efter Ib.

De blev hjertevenner, Inger & Steen fik Anette (midt mellem Jan & Lene) og lillebror Martin (født kort tid efter Tommy) mens børnene var små, oprettede de en kortklub, for at sikre at

man sås selvom børneræs tog meget tid, børnene havde selvsagt også glæde af det.

Steen blev symaskinemekaniker og fik senere sin egen butik, der senere blev til flere, Inger blev revisor, var en tid bogholder/regnskabschef for Brøndby boldklub. Til forskel fortsatte hun job efter obligatorisk barsel.

Familierne tog også på camping sammen.

Steen og Inger købte en ødegård i Sverige, her var familierne tit samlede, i 1990-erne lavede man en "krebseklub", man holdt en week.end hvert år i Sverige: Steen, Inger, Leif, Solveig, Annelise & Erik Faurskou, Karin & Rolf Riise, Kirsten, Hans og Ib, Louise, der blev gået lange ture, badet i en friluftspool smukt beliggende i en svensk skov, man sang højskolesange, spiste krebs, lørdag aften, havde det pragtfuldt; krebsene blev tilberedt efter de bedste svenske traditioner, kliken talte endog om at sætte dyrene ud i en af de dybe sorte klippesøer der, men det blev dog ikke til noget, næ de blev købt dybfrosne og så kogt op med masser af dild, først serveres stuede kartofler med svenske sild, derpå krebsene med brød og smør. Karin og Rolf havde indkøbt snapseglasser, og her havde Roller møjsommeligt filet foden af hvert glas, "man skulle tømme ud, for hvert ritual, her blev sunget "Helan, halvan - osv, 5 i alt, og hvis en overtrådte reglerne, måtte der begyndes forfra, det

kunne blive til en del snapse,. Egentlig var det nærmest en hemmelig loge, den der krebseklub, den fungerede i rigtig mange år, der blev lavet flag, T-shirts, huer og broderede gulvklude som servietter. Sådænd ingen blev fulde, bare lystige – et pragtfuldt sammenhold..

**Inger:** det MÅ med, skønt det ikke er rart at fortælle om tragedier; men en sommer begyndte Inger at skranke, joo hun havde egentlig lidt tit haft influenzaer, de senere år, men det var værre denne gang, hun fik konstateret cancer, der snart bredte sig til lymferne, gennemgik tappert kemokure, men en mørk januardag måtte hun give op, endnu længe før hun fyldte 60. En af Ib-Louises allernærmeste venner, det gjorde ondt.

**Smakkerup:** i 1980 kom Leif og spurgte om Ib og hans Louise ville med ned og se på et sommerhus, i bestyrelsen for grundejerforeningen var der en ejendomsmægler, som fortalte om en lille ejendom, han havde til salg.

Det var ikke langt fra sommerhuset, de kørte derhen, huset lå lige ud til vejen, et sødt lille gammelt bondehus, i vinkel, stråttækt og med små vinduer; de blev straks betaget af det, men troede Leif var parat til at skifte sit sommerhus ud med

det, men nej, ”er det ikke noget for jer”, sagde han, Solveig enig.

Ib og Louise funderede en del over det, nej hvorfor skulle de dog det, men alligevel... beslutningen blev taget, huset som jo var et helårshus, blev benyttet som sommerhus

Prisen var overskuelig, 450.000,- kr, sommerhuset i Kaldred var betalt.

Snart var handelen i stand, men først med overtagelse i marts 1980.

Sommerhuset sat til salg, det gik fint nok, blev solgt for godt 300.000,-.

Så en kold sneklædt martsdag kørte familien ind i Smakkerup i det nyerhvervede hus, her var en dejlig stor have.

Børnene kunne også li` det, så snart blev det her, week-ends og højtider blev tilbragt.

**Børnene, Jan, Lene, Jens, fra barndom:** de trivedes i deres skole, nu var Jan så stor at han skulle konfirmeres, det blev



holdt i Strandmarkskirken og i selskabshuset, der hørte til boligkomplekset.



Jan ville ikke i gymnasium, tog som den sidste generation en realeksamen, men det med at læse videre, var ikke ham; han havde tit været med far og Leif på arbejde, havde flair for malerarbejdet, så han kom i lære hos dem, og fik sin svendeprøve med glans, fortsatte som svend i firmaet.

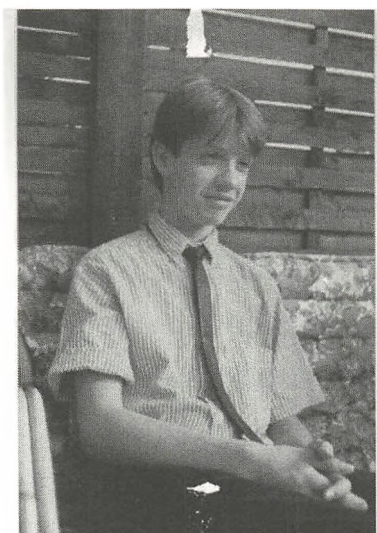
Jan havde i sin skoletid været i praktik som kok, endda hos Søren Gericke, en af Dk's bedste, kokke, kunne lide jobbet, men der vandt så kammeraterne, Jan indså, at det ville blive week-end-arbejde, og så ville det nok være nat med kammeratskaberne. Sin glæde for at lave mad har han bevaret op gennem livet.

Snart var det **Lenes** tur til at konfirmeres, det blev selvfølgelig holdt samme sted, efter folkeskolen ville hun gerne være frisør, var i praktik, men det var alligevel ikke det, alt for anstrengende at stå så meget, hun var også med ude og male, men det lå nu ikke hendes interesse.



Da ferien efter folkeskolen var slut og alle veninderne i gang med videre uddannelser, stod hun der – hvad nu med lille mig; en rask beslutning blev taget, ”nu begynder jeg på gymnasiet også” erklærede hun, og var så heldig at komme ind, fik sin eksamen, det var dengang, hvor man gjorde lidt ungdomsoprør, så hun og Gitte mødte op i cowboybuks, og ikke i fin hvid kjole, dog var det en festdag på Søbyvej, da alle studenterne myldrede ud, farmor, farfar var der, og efter traktementet, tog de

”gamle” afsted i byen, hvor de så fik en lille festdag ud af det også.



År senere var det lillebror **Jens`** tur, han var ikke i tvivl, og kom på Vestre Borgerdyd, han fik en masse kammerater, især mange musiske, så da han skulle vælge erhverv blev det på - musikuniversitetet., Sin grundinteresse havde han nu især fundet i sin ungdomsklub, hvor han lærte at spille guitar, og endda at undervise de mindre.

Også storebror Jan holdt en del til hos musiknørder, men har nu ikke dyrket det musiske særlig meget, men senere begyndte han i ”Teaterkatten”, hvor han nu dog havde haft sin gang sammen med Leif i det meste af sin barndom.

Han blev en ret habil skuespiller, og har fortsat i sit liv her i det nordvestsjællandiske.

Jan fortsatte en årrække hos sin far og Leif, men fik så sit eget malerfirma. Han var glad for de nyere tiltag som EDB, og fik sig tillige en uddannelse her og lærte at lave bl.a. hjemmesider. Men vendte dog tilbage til malerfaget.

**Lene** var som teenager nok den mest rebelske af flokken, og den som først rev sig løs. Hendes far havde nok sine søvnfattige nætter, når Lene som ung rejste Europa tyndt sammen med Gitterne, Lenes to veninder. enten det nu var på tommel-finger eller på interrail. Et år tog Lene afsted til Grækenland, her fik hun job hos en læderhandler ved Acropolis, da det blev for koldt der, fortsatte hun sammen med en af Gitterne til Israel og var der i kibbutz i et halvt år. Så vendte Lene hjem og tog på Blågård seminarium, fik sin læreruddannelse.

Lene traf sin kæreste Mads, de boede i samme studie-lejlighedskompleks på Nørrebro. Blev gift, boede først i ejendommen på Nørrebro, men en dag foreslog storebror Jan, om ikke de skulle købe landejendom sammen, det gjorde de så, flyttede til Sydsjælland – Hyllede, en nedlagt landejendom. Jan var gift med Louise, de havde truffet hinanden via amatørteatret, hun fra Fyn. De to familier boede så sammen en del år,

byggede om, havde grise, høns, hund og børn (herom senere, børnene altså)

Men snart var det ikke lige sagen at bo så tæt, og desuden havde Mads (studerende fra RUC, fået job på gymnasiet i Kalundborg, alt for lang tur hver dag.

De fandt et mindre nedlagt landbrugsejendom i Faurbo, flyttede hertil, Mads brugte megen tid med ombygning.

Jan forelskede sig i et gammelt hus i Vørslev, - samme kommune, brugte også et par år med total renovering.

**Jens:** som rosinen i pølseenden boede han nok længst derhjemme. Mens han læste havde han bijob som døgnvagt hos handicappede (det skal lige noteres, at Lene samt hendes dengang kæreste, senere ægtemage, også havde haft job som handicaphjælper, mens de studerede)

Jens var hos et par, som havde to handicappede drenge, hans forældre startede et firma, som organiserede handicaphjælp over hele Sjælland, de spurgte Jens, om han havde lyst til at deltage i deres fa. Der var Jens så en årrække, fik en betroet stilling, men så følte han, at han gerne ville indenfor sit studiefag, han søgte og fik stilling som leder af Vallensbæk Musikskole.

**Livets gang:** vi ved jo, at man skal herfra; de personer, som har stået lb nær, måtte han også tage afsked med, hans morforældre; mormor Anthoinette døde 25- marts 1964 morfar Chr. blev en gammel mand, døde 13. juli 1980.

**Ibs mor:** Anita levede lykkeligt i sit elskede Hjortekær, hun og Henry gik mange ture i Dyrehaven, til Eremitageslottet. Besøgte børn og børnebørn, elskede at tage på ferie rundt i landet med deres "camp.let", ofte gik turen til Fur, men også Ærø blev et af deres yndlingsmål.

Anita havde altid været glad for at synge og var med i et kor, i sit nærområde.

Et år hvor de som altid havde samlet familien til julefrokost, Anita var ikke helt sig selv, en månedstid efter var Louise og Ib ude hos dem: "Hvor længe var du om at komme dig over din influenza, Louise", spurgte hun sin svigerdatter, "åh det kan godt tage nogen tid", var svaret.

Kort tid efter faldt hun sammen i sit hjem, kunne ikke sige noget, havde både diarrè og opkast, blev indlagt, blot kraftig influenza, blodprøver fine, men en måneds tid efter var det atter galt, igen indlagt, denne gang blev det gjort grundigere, Henry kaldt ind "Der er en knude på leveren, og leveren er

skrumpet”, Anita havde altid gået forsigtig til alcohol, så hvad var grunden ?.

Operation, men fremad gik det ikke, Anita blev svagere, tabte sig meget, kom hjem, ind igen, hun var ulykkelig, Henry og familien ligeså.

Sct. Hans-aften blev der ringet, Henry sad som altid trofast ved hendes side, men hun havde udåndet da hendes drenge kom frem.

Samme år kun to mdr. senere døde Louises far, efter flere år uden at kunne foretage noget selv. Nu mente Louise og hendes søskende at moderen måtte blomstre op, efter at have haft en hjælpeløs mand så længe; men nej langsomt gik hun ind i sig selv, ”gik i barndom”, som hendes forfædre ville have sagt.

**Ibs far:** han var en ensom mand, efter at have mistet sin anden kone, som var 10 år ældre end ham; Ib, Leif og Finn skiftedes til at kigge ud til ham, men intet interesserede ham længere, Ib var der tit, faderen forsøgte hver gang at holde på ham, fandt hele tiden på noget han liiige skulle gøre.

Han sygnede hen blev indlagt, og en morgen fandt sygeplejersken ham død.

Louises mor kom på plejehjem, hvor hun trivedes, men kendte til sidst ingen af sin børn, Døde i 1998.



Hvor langt er vi nået: jo det var **sommerhuset** – nu i **Smakkerup**. Her faldt de hurtigt til rette, der blev bygget skorsten, der blev bygget havestue, sat kartofler, sået urter, som dog aldrig fik vand nok, så det var ikke en succes. En dag fik de høns, og hus: de så en skurvogn hos en landmand i nærheden, han kom med den på en blokvogn, men sikke et



mas med at få den ned og anbragt, bonden var lige ved at fortryde – på plads kom den dog, der kom reder og siddepinde op, og der blev sat trådgård op, men snart fandt de begge, at hønsene havde det bedst udenfor, så de fik lov at bevæge sig frit. Dværghøns kom til rugeæg under, og snart kom de sødeste små kyllinger.

Et eldorado var det for børnebørn, som der nu var kommet til, Mikkel og Rasmus som de første, men de kunne også drive deres mor-farfar til vanvid engang imellem, deres påhit var mange. Senere kom Silje og Julie, tit blev de passet her hos bedsterne.



### **Oliver, Bjarki, Andrea hos "bedster"**

**Job:** Leif begyndte at skranke, han syntes ikke at have energi, og en dag meddelte han Ib, at nu ville han stoppe til foråret,

hvilket han så gjorde; Ib fortsatte, men værkstedet blev sagt op, og Ib nøjedes med at have sit lille skur på Søbyvej, stilladset kom på landet.

Louise havde stoppet sit job på kontor hos en af Ib & Leifs tidligere kunder, som havde ejendomme forskellige steder i Kbh., men en dag skulle det også indskrænkes. Louise fik forskellige job udsendt af arbejdsformidlingen.

Det gik helt fint, men der var nedgang i beskæftigelsen, efter sit sidste job, hvor Louise var lægesekretær på Amtssygehuset i Gentofte, havde håbet at kunne blive ved, men der var ansættelsesstop, så ud på arbejdsformidlingen, "Gå dog hjem, nyd det, gå på universitet, læs hvad du har lyst til, der er ingen jobs", var hvad de sagde der.

Nu tog Louise med sin mand ud på job, slæbte malerspande og grej op på 4.sal, Ib var plaget af sin gigtsygdom (herom senere), så ind imellem havde han svært ved at bære de tunge ting. De to havde ellers en dejlig tid, der blev malet trapper i en stor ejendom ved Søerne, de var et godt team, men det blev ikke bedre med Ib, så en dag sagde han SLUT.

**Ib:** sund og stærk, men en dag fik han et anfald af svær hovedpine, tog nogle tabletter, der kom flere anfald, f.eks. når de fredag var på vej op til sommerhuset, kunne han holde ind til siden, lægge sig ned og skulle have total ro, hjemme

kunne han holde det i ave, ved at spille musik på sit el-orgel. Dette orgel var hans et og alt i fritiden hjemme på Søbyvej.

Undersøgelse viste, at det var "Hortons hovedpine, en smertefuld tilstand, som der ikke var megen hjælp at hente til.

Den plagede ham i mange år, men fortog sig heldigvis med alderen.

Nu begyndte han at få ondt i leddene, forskellige steder, han måtte atter til undersøgelser; hvor man tilsidst diagnosticerede det til at være noget der betegnedes som LED, en leddegigtssygdom, som flyttede sig, faktisk næsten som han søn Jens.

Sygdommen kom og gik, lange tider slet ingenting, han forsøgte med vandseng, nogle gange kunne han næsten ikke komme ud af sengen. En lang årrække fik han Ibuprofen.

Malerfirmaet blev afviklet, han måtte end ikke have maling-rester el noget i sit skur, der var ikke noget overskud i firmaet men heller ingen gæld, det havde det været, men han havde fået knoklet den af.

En dag oppe i sommerhuset, sagde Ib: "er du klar over, at vi kunne spare 100.000,- kr om året, hvis vi skibbede Søbyvej", Den tanke havde Louise slet ikke haft, men hun kunne da hurtig tilslutte sig.

Ingen hjemmeboende børn, Jens havde overtaget bedstefar Leopolds lejlighed, dog havde han stadig sin gang i Hvidovre i sin ungdomsklub, Danalund, så jævnlig kom han forbi sit barndomshjem

Ib tog op på ejendomskontoret, "Der er da aldrig nogen der har sagt op fra Søbyvej", sagde man der. Beslutningen var taget, boligen tømtes, istandsættelsen i gang - meeen det var alligevel for meget for Ib, en aften i Smakkerup var han ved at falde sammen, fik ondt, 112, ambulance, ud til Kalundborg sygehus, blodprop i hjertet, lå der en uges tid, Jan overtog istandsættelsen af Søbyvej, far måtte rekreere.

Det hele faldt på plads, lidt efter lidt fandt han livsgnist og energi, og begge befandt sig godt som efterlønnere, og der var jo nok at tage fat på på landstedet.

Stadig var Leif og Solveig i deres sommerhus i sommerperioden, de havde gode venner i Ilse & Kjeld. Børge M-.der boede fast i sit sommerhus, Inger & Renè Züperlein var flyttet fast op i naboejendommen, så der savnedes ikke venskaber.

Jan og familie, de ventede nr. to nu, fik lov at bo i Leif og Solveigs sommerhus i vinterperioden, indtil der var klar til indflytning, uden at huset på OlesMindevej dog var færdigt, det greb om sig med den renovering, der stod ikke meget

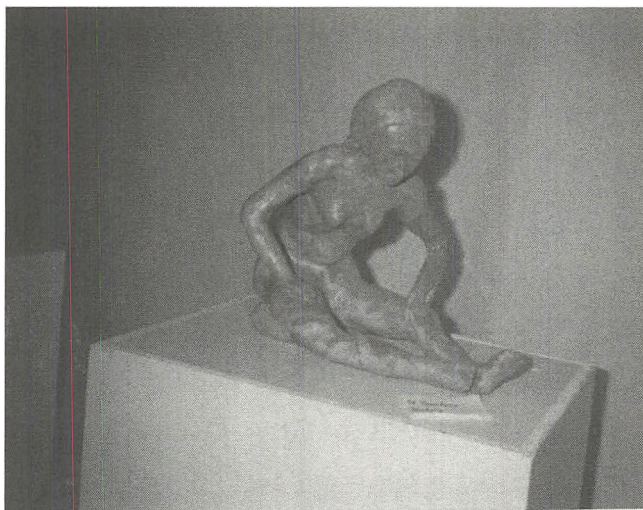
tilbage af det gamle hus, der kom 1.sal på med børneværelser badeværelse.

Julie blev født en kold januardag, en stor sund pige.

**Daghøjskole:** der kom et tilbud til efterlønnere, at man kunne gå på daghøjskole, Ib havde jo ikke opsøgt skoler, men fik mod på det nu, så begge startede en morgen i Kalundborg på Vestre Havnevej, her var godt nok liv og glade dage, flere af lærerne havde instrumenter, så dagene begyndte med sang og musik. Eleverne var en skøn blanding af alle aldre, det gik fint, det var jo samme emner man mødtes om. Og hvilke tilbud her var, kunst, litteratur, musik, syning, osv. Det endte med at Ib prøvede lidt af det meste, han blev ferm både til at lave vaser og skulpturer i ler, malerier (hvilket han nu havde givet sig meget af med derhjemme) smykker i sølv, sågar syning, han syede en fin foret jakke, kasketter, og hvad han end rørte ved af kreative ting, så magtede han det, og var altid den hurtigste og bedste til det.

Der var især en meget karismatisk lærer udi litteratur, religion, malerkunst oa. En stor mørk nordmand i sort frakke og stor hat, Højnæs, han kunne fortælle så levende, at man ikke kunne lade være med at følge med. En dag var der udflugt til Kbh. til kunstudstillinger, besøg hos en af hans kunstner-venner, det

var ikke nogen kedelig dag, hvor man sluttede af på en vesterbro-restaurant, hvor man ikke fik for lidt rødvin.



Et af Ibs skulpturer på udstilling i Kalundborg

Her gik de to i 2 sæsoner, indtil Louise fyldte 60 år, så var der ikke længere mulighed for det; og desuden fik skolen en krank skæbne, der var desværre fusket lidt med elevtal, sådan at skolen kunne overleve, men – ikke uden sværdkamp fra både lærere og elevers side, måtte skolen lukke.

I dag er det blevet nedlagt med daghøjskoler, man skulle bare vide, hvor stort et løft det var, unge smånarkomaner fik livsgnist og tro på egne evner, der var altid noget man var god til – fik selvtillid, regeringen ved ikke, hvad de har kasseret.

**Svebølle** : tiden gik stille og roligt , der blev installeret centralvarme, et nyt fyr i garagen, hver 3. uge kørte Ib med traileren og fruene ned til Spanwall og købte et læs briketter som brugtes i fyret sammen med brænde huset havde perfekt konstant varme overdet hele, det havde knebet lidt i den nordlige gavl med lidt mug.

En dag læste de i avisen om et møde i kommunen, om start af seniorbofællesskaber i sognet, det var dengang det stadig var små kommuner, og dette var Bjergsted kommune.

Ib og Louise var enige om, at man ikke ville tilbringe en enetilværelse i Smakkerup.

Ib og Louise mødte op, der var vel omkring et par hundrede mennesker, der var en repræsentant for et firma, der opstartede seniorfællesskaber, de fleste af de fremmødte var interesserede, og inden aftenen var omme, var der lavet to hold, man havde erfaring for, at fællesskaberne fungerede bedst med godt 20 medlemmer, der blev således to i kommunen.

Herefter mødtes man trofast hver tirsdag i to år, hvor man planlagde byggeri, lærte samarbejde og alt relevant.

Alle glædede sig vildt til disse møder. Da det kom så vidt at der var sat gunde af, der kom gang i byggeriet, fulgte tilkommende beboere spændte med, tagene kom samlet og lå på fundamentet, så kom sideelementerne færdige med vinduer og døre, og sluttelig blev de samlet.

En kold februardag, var det så færdigt, at man kunne starte indflytning: Louise og Ib var ikke sene, så skønt der var mudret, men med plader over, fik de bakset det nødvendigste grej ind.

På det tidspunkt havde Smakkerup været til salg det meste af året, familien havde købt et lille sommerhus i Dalby Strand,, Ib mente at det rare lille bondehus snart ville blive solgt, Ib & Louise ønskede ikke at være hjemme når evt. købere kom og måske kritiserede deres elskede hjem.





Derfor tilbragte de hele den sommer i det lille sommerhus, her var rart, kun få skridt ned til stranden, udsigt til Reersø lige på den anden side, Jens kom engang med en kano, og de og alle børn/børnebørn har haft megen glæde af at sejle over – eller rundt om Reersø.

Her var dejlige cykleture, badeture, men der var stenet, så badesko på.

**Oasen** : havde bofællerne døbt fællesskabet, man havde desuden trukket lod om beliggenhed, det andet fællesskab hed ”Reden”. Alle møder blev holdt adskilt,

det blev det ved med, kun få gange har man inviteret hinanden til en kop kaffe eller middag.

Da de sidste beboere var flyttet ind holdtes ”fødselsdag” - det blev 1. maj, som siden fejres hvert år med flaghejsning, morgenkaffe og middag om aftenen..

Der hændte det at byggefirmaet krakkede, netop som det var på plads, undtagen haven, jo der var lavet flise-stier, men så gik bofællerne i gang med at ordne jord, så græs, plante hæk og hvad der måtte gøres, begejstringen var stor.

Det blev hverdag, folk trivedes, nå ja enkelte flyttede, det er sin sag at skulle dele – ikke alt, men alt det udenoms, fælleshus, skure etc. Hver måned afholdtes møder, her blev oprettet bestyrelse og udvalg, det funkede.



Alle fødselsdag blev markeret ved flaghejsning, og alle gav morgenkaffe el. andet på sin "dag".

Sommerdage mødtes man på "Torvet" eller ved grillen, i haven. Men privatlivet respekteredes.

I dag - 2014 er det 11 år siden, Oasen startede. Det er en god og tryk livsform, man kerer sig om hinanden; man støtter i sorger, glædes når det går godt, det værste er , når èn skal bæres herfra, det må vi tage med, pt er det lidt svært at få nye

på vores venteliste, folk kan ikke få solgt deres ejerboliger, eller der er en lille pause i "bofællesskabs-tanken", det må der gøres noget ved.

**Børn/børnebørn:** Jans familie - gik i opløsning, Julie var kun et par år, Jans Louise flyttede, men heldigvis ikke langt derfra, så børnene kom på skift og boede hos dem, det gik, men børnene især Rasmus fik et knæk, den ellers meget livlige og snakkende lille fyr, blev indesluttet, der gik lang tid, før det dejlige humør kom igen.

En dag mødte Jan Sunneva, en prægtig færøsk pige, så var han fortabt igen; de flyttede sammen, fra hinanden, hun havde en dreng på 6 år, Runi, som altid bare havde levet sammen med mor, jo de boede i kollektiv, så han var da vant til at omgås andre og der var en del børn, men at skulle dele mor med en mand og med andre børn, det var ikke let.

De fik en dejlig dreng Bjarki, og der faldt ro over familien.

Sunneva blev rigtig godt modtaget og afholdt hos hele familien.

De blev gift en smuk sommerdag i skoven i det nordvestsjællandiske, med 100 overnattende folk i en herlig feriekoloni .

Ak det holdt ikke, Jan havde i mellemtiden bygget et stort to-etagers træhus i Havnsø, hvor de boede, lejede Særslev-huset ud, men nu flyttede Jan tilbage , Sunneva blev i Havnsø – alle tyngede af situationen..

**Lene:** trivedes sammen med Mads i huset i Loddenhøj, Mikkel, Silje og lille Andrea gik i skole, samme skole som Jans, alle børnene dyrkede gymnastik, far og mor tog del i undervisningen, alle tre blev bidt af springgymnastikken og er habile udøvere., Andrea dyrker ridning, det samme gjorde Jans Julie.

Lene var lærer på en skole i Klb. Men omkring Andreas fødsel blev hun ramt af stress, eller fødselspsykose, der gik lang tid, hun stoppede undervisning efter barsel, hun tog en ny uddannelse som holistik terapeut, var meget glad for det, fik en tid klienter derhjemme; men en dag fandt hun atter tilbage på skolen, dog ikke det samme, men på en skole for psykisk retarderede, her fandt hun sig tilpas, vel ikke at det er nemt, de skal tages på en bestemt måde, men Lene evnede dette.

Mads var samfundslærer på gymnasiet, han videreuddannede sig, så nu blev han desuden uddannelsesleder. Hans job (begge) gav anledning til en del rejser til nær og fjern udland. Lenes kunne strække sig til en bondegårdsferie sammen med en anden lærer og ikke ret mange af de tidkrævende elever.

**Jens:** blev gift med Majbritt, det foregik i Smakkerup-haven efter alle romantikkens forskrifter; først blev Oliver døbt, det foretoges af en veninde, som læste teologi, senere efter kaffe og en tre meters-kage, udført af endnu en veninde. Så blev der vielse, foretaget af kommunaldirektøren i havepavillionen , - stort telt, musik af Jens` venner.

**Lene/Mads:** var år tidlige også blevet gift i Smakkerup, men i kirke, det var førend de var flyttet til egnen, de blev viet i Særslev kirke, som pudsigt nok blev deres tilhørskirke efter de havde bosat sig i Faurbo, men det vidste de ikke dengang.

De blev kørt i hestevogn til huset i Smakkerup, hvor der var linet op til romantik, Mikkel var et halvt år, og deltog med liv og sjæl, især i dansen om aftenen.

**Mads`forældre:** boede i Præstø, de havde deltaget ivrigt i børnebørns tidlige opvækst mens familien boede i Hyllede, tæt

på dem, men nu ville de gerne nærmere, deres andet barn, Suzanne boede i Grønland, så det var ikke så meget de så til den familie.

Der blev hurtigt en bolig ledig i Oasen, og der flyttede de ind, var lykkelige for at kunne følge børnebørnenes opvækst.

**Jens igen:** Jens og Majbritt boede på 5.te sal i en ejendom på Vesterbro, på et tidspunkt var de genhuset, idet der skulle totalrenoveres, flyttede tilbage, god bolig, dejlig gårdhave nu, men nu kom Anna-Sofia til, og det var lidt besværligt, joo det meste af somrene tilbragte de i det lille sommerhus i Dalby.

Så en dag købte de underetagen af et lille hus i Husum, her var en dejlig have til, så det var nemmere for børnene at lege.

Børnene kom i børnehave og skole, Rudolf Steiner, skole, hvor Majbritt også havde tilbragt sin skolegang.

En fin pædagogik, fandt Louise, børnene lærer lidt om alt muligt, de sår i små haver, høster – ja får indblik i hvad der foregår helt nede på jorden, men også meget kunst, de spiller violin i tredje klasse, og er meget bredt orienterede

Majbritt blev uddannet Rudolf Steiner lærer, men fik job på en kommuneskole, to min.´gang fra hjemmet.

Hele storfamilien - Ibs - børn og børnebørn, ses ofte, så tit det nu kan lade sig gøre, har det herligt sammen, det er pragtfuldt, når det kan lade sig gøre.



Børn & børnebørn 2009.

**Leif:** Hele sit liv, lige fra tidlig barndom, hvor han mest blev opdraget af sin mormor, moderen ugift, faderen ukendt, men noget tyder på, at han var noget ved teatret, Leif havde stor interesse og evner for alt hvad der hed teater, mest indenfor regiet, han lavede de mest pragtfulde kulisser, men også

skuespillet, han var en pompøs "Kejser Frans Josef"; instruerede også.

Senere gav han sig til at male, især nogle meget smukke akvareller har han fremstillet.

I 1997 solgte Solveig og Leif deres sommerhus, hvor de havde haft så mange herlige stunder, magtede det ikke mere, der gik nogle år, så solgte de også bilen, men tog gladelig toget op til det nordvestsjællandske.

Leif havde allerede som 50-årig haft sin første blodprop; nu skrantede han mere og mere. De holdt Solveigs 80-års dag med pomp og pragt. Men så var det ligesom livsgnisten ikke slog til længere, Skønt alle forsøgte at puste energi i ham, nej så VILLE han ikke mere. En smuk sommerdag, havde han et anfald, de ventede lidt inden de slog alarm, i ambulancen blev han genoplivet, skønt de begge havde papir på ikke at skulle oplives. Leif lå et par døgn, og skønt lægerne sagde der ikke var hjerneaktivitet, så trykkede han hænder, og antydning af et smil, da Andrea kom.

Han ville herfra, selvom kroppen strittede imod, og kom det også - op til sin elskede planet, han tit fablede om.

**Solveig** som havde været meget stærk gennem hele livet, været mere end omsorgsfuld overfor sin mage, ja hun faldt ikke



sammen, men genoptog sine ting, som hun gerne ville, gik til foredrag, var meget rundhåndet med at invitere venner og familie på sin yndlingsrestaurant, med italiensk mad, hun deltog i alle familie/venne –komsammener.

**Ibs helbred:** der skete lidt med det fysiske gennem årene, i 2005, fik han nye knæ, de gamle var slidt, han kunne ikke holde ud at gå ret langt; han fik en tid på Hamlet privathospital, sikken en fin behandling, joo det gjorde ondt at få lavet det, men alle var så omsorgsfulde, fin mad; femte dagen var det hjem, han kunne ikke vente, til efter fyraften, hvor Lene havde tid at komme, Louise havde boet i byen imens, hos veninde Monna, nå men han var belavet på, at tage toget, først bus til Valby, og ak og ve, et gammelt bumletog med høj indstigning, dog klarede han det.

Næste knæ blev lavet tre mdr. efter, samme sted, denne gang var Louise sammen med Lene på gospel-week-end. Operationen gik ligeså fint denne gang, og denne gang blev han hentet af sine børn.

Endnu en blodprop kom i hjertets årer, han lå på Kalundborg sygehus i tre uger, havde det virkelig fint der, så omsorgsfulde de var – i dag er det efter årelange sværds slag lukket, sygehuset.

Ib skulle vente på at han kunne få en tid på Rigshospitalet, hvor han så blev kørt hen med både læge og sygeplejerske om sig, han fik sat en stent op, og kom hurtigt hjem, men idet han var blevet stopfodret med nitroglycerin i Klb. så fik han kraftig hovedpine – igen Horton, heldigvis fortog det sig ret hurtigt.

Fredelige år gik, men så en dag, hvor der var middag i Oasen; Ib havde haft lidt hovedpine om natten, om morgenen kneb det med balancen, og svimmelhed, han insisterede på at komme med til middagen, men efter et par timer, ville han hjem, rejste sig møjsommeligt, faldt, udenfor faldt han igen, ”det her går ikke”, sagde nabo Niels, de ringede 112, og Ib blev indlagt i Holbæk, her konstaterede de blodprop i hjernen, der ventede ham nu en lang genoptræningsperiode, venstre ben og arm, - langsomt bedring, men bilen, den måtte han sige farvel til, Louise havde ikke kørekort.

Seneste problem: sidste efterår (2013) Ib og Louise var netop vendt hjem efter en skøn ferie i Tolo, Grækenland sammen med Finn og Jytte. Han konstaterede en morgen blod i urinen, tog til lægen, videre undersøgelse, hvor der konstateredes prostata-cancer, derpå medicinsk behandling, senere fjernedes testosteronet, det mandlige kønshormon. Det er noget han så må leve med, og det sætter kræften i bero.

Det var lidt en anden tilværelse, det med ikke at have bil især; men de fik hurtigt anskaffet rejsekort, og kom afsted med bus eller tog,, Svebølle har gode transportforhold.



**Nærområdet – Svebølle:** udover bofællesskabet måtte der selvfølgelig også andet til, nærmeste nabo var et ældrecenter, her begyndte begge at få deres gang, som frivillige hjælpere. Nogle år efter flytning til "byen", blev personalet nedlagt, det var ikke længere ældrecenter, men overgik til frivillige tiltag, jo kommunen brugte en del af lokalerne, hjemmehjælpere holdt til der, lokalhistorien fik dejlige lokaler her, det styredes også udelukkende af frivillige, tidligere i Smakkerup-tiden havde Louise været aktiv der; nu havde hun nok med det frivillige Brugerhold.

Desuden var der så "Fredagskoret", som Louise havde medvirket i i en del år, nu kom Ib med sammen med svoger Hans - Kirsten og Hans havde få år været med i Oasen, men flyttet til Kundby tæt på Holbæk, nu var de vendt tilbage til Svebølle.



Koret blev en stor glæde og udfordring, man fik gode venner her, man laver flotte korarrangementer, f.eks. hvert år bliver der afholdt julekoncert i Åvangen, hvor hele (næsten) koret er engageret med at lave buffetanretning.

Et godt pensionistliv for begge, her i den lille stationsby var der ikke store afstande, bussen holdt lige ved Centret, Klb. kun ti min. kørsel derfra; togstationen 25 min.s gang fra hjemmet.

En tryk tilværelse i Oasen, de to af børnene bor i nærheden, kender en stor del af byens beboere.

Rejser stadig på både fly- og busrejser, campingvognen står stadig nede ved sommerhuset.

Sommerhuset har Lene netop overtaget, det blev for besværligt, Ib og Louise skulle med tre busser og gå næsten 2 km, for at komme dertil.

Den tidligere københavnerdreng savner ikke storbylivet, er tryk og glad for landlivet, ellers havde han nok heller ikke foreslået det, den dag i Smakkerup, Smakkerup: det lille søde bondehus, har fået storhedsvanvid, har fået hævet loftet, og der er kommet skinnende sort tegltag på, ikke deres hus mere, men de mærker det lille bondehushjerte sukke, når de kører der forbi.

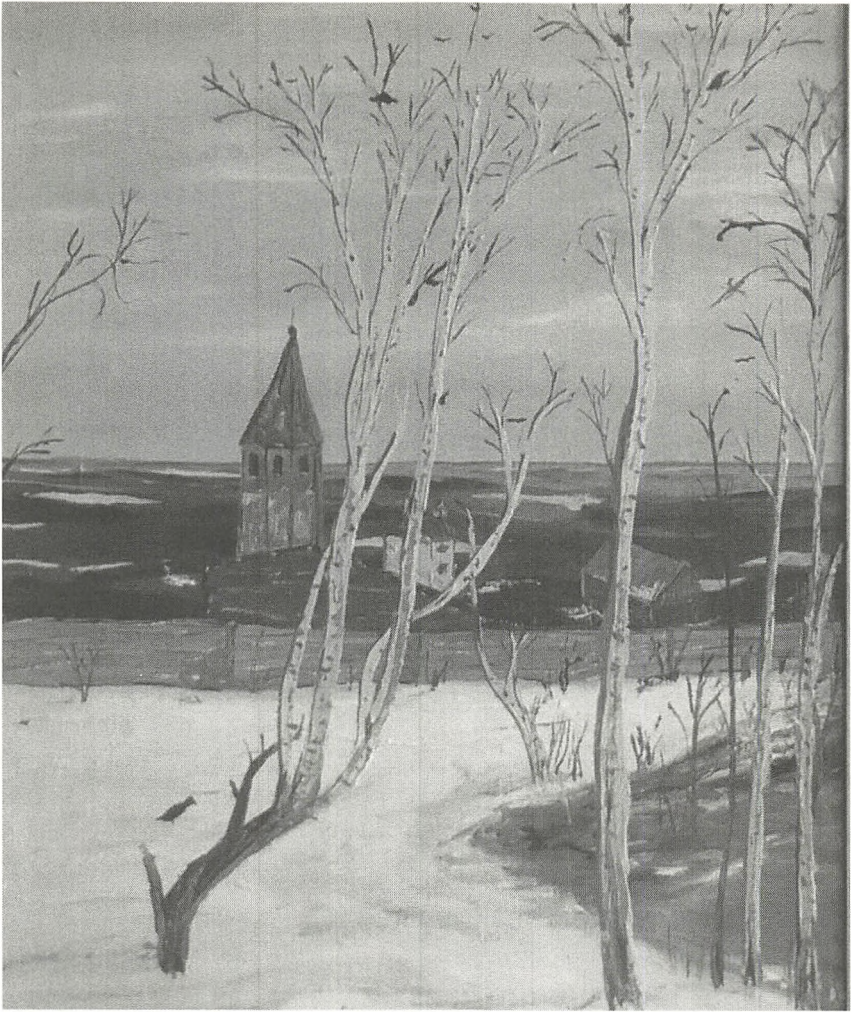
De to går stavgangsture i nærområdet, omtrent hver dag, her er fine stier i hele byen, og omegnen er blandt Danmarks smukkeste.

Så et bedre efterår kan man ikke ønske sig.

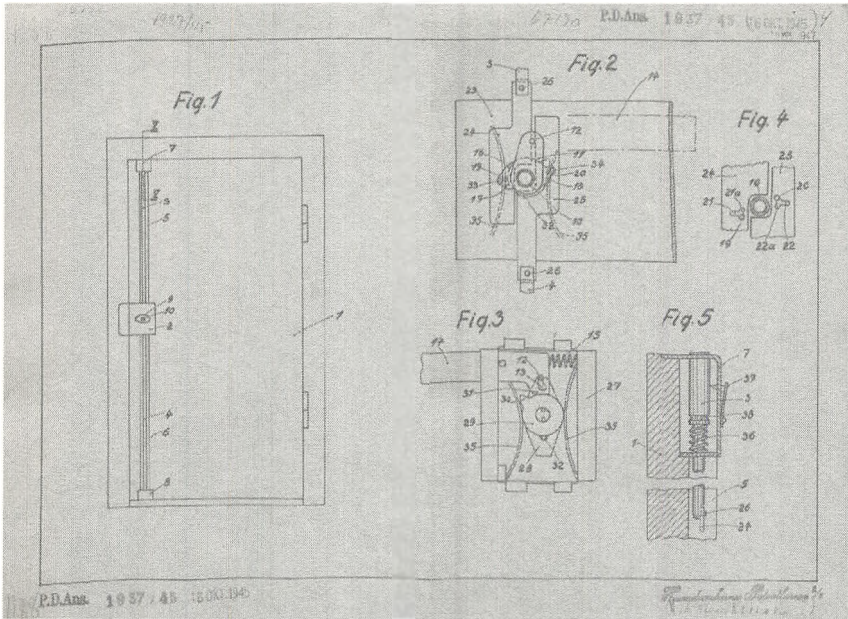
*Ib Kaar Seneberg Nielsen.*



Havesiden i Oasen nr. 1



Et af Ibs malerier.



Ibs morfars patent med beskrivelser.

De næste sider fortælles om hans liv.

Alt sammen er fremskaffet og beskrevet af Vivi Bruhn Jørgensen, Ibs kusine og datter af moster Britta.

Kusine Vivi er ivrig slægtsforsker.



P.D. Ans. 1937 / 45 16 OKT. 1945

7

Opnalsendefortegnelse.

- |                       |                     |
|-----------------------|---------------------|
| 1 Dør.                | 27 Del.             |
| 2 Sækklaas.           | 28 Cylinderlaas.    |
| 3 og 4 Røgler.        | 29 Medbringerskive. |
| 5 " 6 Rønder.         | 30 Kem.             |
| 7 " 8 Beslag.         | 31 Frenspring.      |
| 9 Betjeningshaandtag. | 32 "                |
| 10 Rør.               | 33 Tappe.           |
| 11 Arm.               | 34 "                |
| 12 Tap.               | 35 Bladfjeder.      |
| 13 Slide.             | 36 Fjeder.          |
| 14 Laasetunge.        | 37 Fæl.             |
| 15 Fjeder.            | 38 Rille.           |
| 16 Ring.              |                     |
| 17 og 18 Frenspring.  |                     |
| 19 " 20 Stifter.      |                     |
| 22 resp.              |                     |
| 23 Læseblinket.       |                     |
| 24 Glider.            |                     |
| 25. resp.             |                     |
| 26 Tap.               |                     |

For C. M. Haahr

HAANDVÆRKENES PATENTBUREAU A/S

*C. M. Haahr*  
iflg. Fuldmagt

## Min morfar Christian Mogensen Haahr (1889-1980)



Overstående billede viser min morfars barndomshjem i Vonsild. Billedet er taget i juni 1899, hvor hans mor og far havde sølvbryllup. Min morfar sidder forrest ved lillesøster Fridas venstre side. På Fridas højre side storebror Emil.

Min morfar havde 8 søskende. Der var 4 drenge og 5 piger i familien. En storebror Magnus døde da han var 8 år og 9 måneder gammel. Hans mor tog fra Vonsild med sin syge søn til sygehuset i Kolding, hvor sønnen desværre døde.

På billedet ses hans mor Dorthea (siddende med sit yngste barnebarn Dorthe) og hans far Mads i midten. Ved siden af mor sidder en tante og ved siden af far sidder en af fars brødre

Bagerst står storebror Anton mellem sine søstre Gotlobine og Emma. Ved siden af moster Nicoline sidder søster Anna og ved siden af onkel sidder Antons kone Hansine med datteren Else Marie og stående yderst ses søster Dagmar.

Storebror Anton rejste fra Kolding til København i 1895 og blev gift 1. gang i 1897 og fik de 2 små piger som ses på billedet. De var på besøg fra København for at fejre hans forældre. Storesøster Gotlobine var handicappet, hun havde en hatteforretning på Blegdamsvej 7B, i København sammen med sin søster Dagmar.

Olderfar Mads M. Haahr var selvstændig køretmager. Han havde i 1877 en annonce i Kolding Vejviser, som fortalte hvad han lavede og hvor han havde værksted. Men i 1902 rejste han med sin familie til København, hvor han arbejdede som snedker.

Min morfar var 13 år da han kom til København. Han blev konfirmeret 29. marts 1903 i St. Andreas Kirke. Han kom i lære som elektromekaniker 26. april 1904 hos P. Otzen & Thorstenson på Vesterbrogade 24 B. Læretiden var 5 år så den 1. april 1909 var han udlært som Elektromekaniker.

Morfar var modstander af militær og blev sløttet af lægstrupen i 1909. men da han mødte min mormor Antonette, blev han så forelsket at han så stort på, at hun var officersdatter og boede på kaseren. Jeg har fået fortalt at de mødtes i morfars søsters butik, hvor min mormor kom sammen med sin søster Dagmar for at købe søgebind, fordi Kong Christian IX var død i 1906.

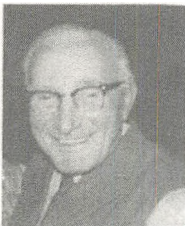


Dette billede er fra min mormors barndomshjem. Billedet blev muligvis taget i anledning af at mormor og morfar blev forlovet. De sidder så godt midt i billedet flankeret af mormors familie. Mor og far og søster Dagmar og hendes forlovede Hugo, samt farter Junkus og hans kone Martha

Mormor og morfar blev gift i Garnison Kirke 18. dec. 1914.

Først boede de Bjelek Alle 7A, hvor de fik en datter, Anita, morfar arbejdede da som mekaniker hos Nordisk Kinematograf på Gl. Kongevej. I 1917 flyttede de til Brohusgade. Senere flyttede morfar med familien til en 2 værelses lejlighed på Jagtvej 108, her boede mormor og morfar til de døde. De fik 3 børn mere - en søn Arne født 1918 en datter Brita født 1920 og sidst endnu en søn Bent født 1922. Alle fødtes ved hjemmefødsler.

Min morfar var lidt af en Ole Opfinder, han opfandt "en låsøenordning til døre" og fik patent på sin opfindelse i 1948. Jeg har endnu ikke fået tilladelse til at se tegningerne, som ligger i Rigsarkivets gemmer. Det synes i familien at patentet på låsøenordningen blev overtaget af Ruko. Det synes jeg kunne være interessant at se om det passer at det var min morfar der opfandt RUKO låsen.



Et dejligt billede af morfar som jeg husker ham

Morfar var en søgte Jyde og meget påpasselig med penge. Når mormor og morfar skulle nogle steder blev mormor sat på sporvognen og morfar cyklede ved siden af. Han byggede et kolonihavehus i 1936, som de havde indtil ca. 1960 hvor kolonihaven blev nedlagt. Jeg i min barndom tilbragte mange weekends hos mormor og morfar i kolonihavehuset.

Morfar sørgede for sin familie så de led aldrig nød. Men en ting han ikke var begejstret for, det var at svigermor ofte kom for at hjælpe sin datter. Han ville klare sig selv.

Morfar døde 13. juli 1980 og blev begravet på Assisens Kirkegård



*Skrivet af Ole Bente Jørgensen  
August 2014*

